

๒ ๒ เจ้าเกมนุบบิบของผม

ผู้แต่ง: Cloudberry

ภาพปก: BUFANGKIBU

จัดทำครั้งที่ 1: มกราคม 2565

เผยแพร่และจัดจำหน่าย: สำนักพิมพ์นายละมุน

ติดต่อสำนักพิมพ์: lamuntheory@gmail.com

<https://www.facebook.com/nailamunpublisher/>

“สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

(ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๘)”

ฉบับที่ ๑

เส้นผมสีน้ำตาลที่ขยับขึ้นลงตามจังหวะก้าวเดินที่เชื่องช้า ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนทอประกายภายใต้แสงอาทิตย์ที่ส่องผ่านเข้ามา รอยยิ้มกว้างที่สดใสแต่ก็ดูอบอุ่นในเวลาเดียวกัน ดูเข้ากันดีกับแก้มกลมสีขาวยิ้มสรวลสนุกสนานเบา

แม่เอ๊ย! นั่นมัน..โคตรของโคตรน่ารัก! น่ารักจนกล้านมไอ้ม่อน
สั่นรุนแรงตั้งห้าสิบริกเตอร์!!!

สมองของผมกำลังทำการบันทึกภาพสโลว์โมชั่นของใครบางคนที่กำลังเดินผ่านหน้าผมไป คนที่ทำให้หัวใจไอ้ม่อนคนนี่เด่นโครมครามอย่างควบคุมไม่อยู่..จนลำบากไปถึงกล้านมที่อยู่ข้างเคียง

น่าแปลกที่ในตอนนี้อารมณ์ของผมเริ่มมีอาการผิดปกติอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ต้องใช่แน่ ๆ อาการแบบนี้มันคือ..

“เฮ้ย! ไอ้ม่อน มองตามใครวะ คอจะหมุนแล้วนะมึง”

มิน่า! ก็ว่าแค่ตกลงมารักทำไมถึงรู้สึกปวดคอแบบนี้วะ! มัวแต่มองตามเค้าจนคอเกือบเคล็ดเลยไอ้ม่อนเอ๊ย

ผมละลายตาจากใครคนนั้นกลับมามองไอ้ปอง เพื่อนคนแรกในชีวิตมหาลัยของผมที่เพิ่งรู้จักกันเมื่อสิบห้าปีก่อน

ถ้าไม่นับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อกี่ วันนี้ก็ถือว่าเป็นวันที่น่าตื่นเต้นที่สุดในรอบปีของผม เพราะเป็นวันปฐมนิเทศของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งของมหาลัย L ซึ่งหมายถึงวันที่แสดงว่าผมได้เป็นนักศึกษาอย่างเป็นทางการแล้วนะสิ!

“ผู้หญิงคนนั้นที่มึงมอง ชื่อมะนาว เป็นเพื่อนของเพื่อนกูเอง มีงสนใจหรือ?” บลู เพื่อนใหม่คนอีกคนของผมทักขึ้นด้วยสายตาเข้าเหย่ คงเพราะมันเห็นผมแอบมองใครบางคนมาสักพักแล้วแหละมั้ง

ใครคนนั้นที่เดินเคียงคู่มากับผู้หญิงอีกคน

“อืม สนใจ!” ผมตอบโดยไม่ต้องหยุดคิด

“อยากได้อัจฉริยะ” ไอ้บลูเสนอ ทำท่าจะเปิดไอจีมะนาวให้ดู

ผมส่ายหน้าหรือ สมองดันนึกไปถึงภาพของใครคนนั้นที่ทำเอาใบหน้าผมร้อนผ่าวจนต้องหยิบน้ำป่นของตัวเองมาดูดจนหมดแก้ว ก่อนจะตอบไอ้บลูออกไปด้วยน้ำเสียงใส่ฟิลเตอร์เงินอายระดับยี่สิบ

“กุสนใจ..คนข้าง ๆ มะนาว”

ต่อด้วยการกระแอมไอไปหนึ่งทีเพื่อให้ยังสามารถรักษาภาพลักษณ์
หนุ่มชียายที่อุตสาหะตั้งใจปลูกปั้นพื้นที่ที่เหยียบเข้าร่วมมหาวิทยาลัย

แต่ลืมไปว่าตัวเองหลุดคาแรคเตอร์ไปตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว เช้งเลย!

"อ่อ"

ไอบ่ลูปยักหน้ารับรู้แต่ไม่ได้ถามอะไรอีกเพราะโทรศัพท์มันดังพอดี

จะบอกมันยังงี้ทีละว่าอันที่จริงผมสนใจผู้ชายตัวเล็กข้าง ๆ
มะนาวต่างหาก จะว่าไปก็รู้สึกคุ้น ๆ หน้าคนนั้นเหมือนเคยเห็นที่ไหนมา
ก่อนแฮะ

แม้จะพยายามนึกยังงี้ก็นึกไม่ออก แต่บอกได้คำเดียวเลยว่า น่ารัก
นุบนิบจนไอม่อนคนนี้ใจสั่นลามไปถึงนมไปหมดแล้วเนีย!

ผมทอดสายตาไปยังบริเวณทางเดินลงบันไดที่คน ๆ นั้นได้เดิน
หายไปแล้ว ปล่อยจิตใจให้คิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยในขณะที่นั่งมองกลุ่มเพรชชี
ปีหนึ่งคนอื่น ๆ พุดคุยกันอย่างมีชีวิตชีวา พลังย้ากับตัวเองถึงภารกิจที่ต้อง
ทำให้ได้เมื่อเข้ามาหาเสียมาแล้ว!

ภารกิจ..การมีความรัก!

หลังจากกินข้าวกลางวันกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผมก็ขออาศัยติดรถไ้บ้รถมาลงที่ป้ายรถเมล์หน้ามหาลัยเพื่อจะได้ขึ้นรถประจำทางปรับอากาศกลับบ้าน ซึ่งใช้เวลาเดินทางแค่ประมาณสิบห้านาทีเท่านั้น

แต่ในระหว่างที่ผมกำลังเดินเข้าร้านสะดวกซื้อตรงป้ายรถเมล์ ใครบางคนก็เดินพรวดพราดออกมาพร้อมกล่องขนมเต็มมือจนแทบจะชนกับผมหากไม่ระวังมากพอ และในระยะที่กำลังจะสวนกัน สายตาของผมก็ดันไปเลื้อยไปเห็นใบหน้าของเจ้าตัวโดยไม่ได้ตั้งใจ

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนคู่นั้นกับเส้นผมสีน้ำตาลอ่อนที่ปลิวไปตามแรงลม เคลื่อนที่ผ่านผมไปพร้อมกลิ่นหอมเย็น ๆ

นั่นมัน..

"เฮ้ย เดียว..."

สมองผมสั่งให้หักออกไปโดยอัตโนมัติ แต่ดูเหมือนว่าเจ้าตัวจะรีบจนไม่ทันได้ยินเลยวิ่งผ่านผมไปขึ้นรถประจำทางซะแล้ว

เจ้าของดวงตาคู่สวยได้จากไปพร้อมรถสีส้มคันนั้น ผมยังคงยืนค้างอยู่ที่เดิมในท่ายกมือข้างขึ้นหนึ่งคล้ายจะทัก รู้ตัวอีกทีก็ตอนคนที่เดินผ่านไปผ่านมาจ้องผมนั่นแหละ

ยังไม่ได้ทันได้ทำความรู้จักกันเลยนะเจ้าคนน่ารัก เสียตายจิง มุแน!

ฉบับที่ 2

"ไฉ่หม่อน ทางนี้!"

วันนี้เป็นวันเปิดภาคเรียนวันแรกของผม และทันทีที่ผมเดินเข้ามา
ในบริเวณโรงอาหารได้ตึกคณะซึ่งเป็นบริเวณที่เราสามคนนัดกันไว้ ผมก็รีบ
ก้าวขยำว ๆ ไปยังไฉ่ป่องที่กำลังนั่งเล่นเกมอย่างเอาเป็นเอาตาย

"เกมอะไรวะ"

"ไฉ่ป่องดูท่าทั้งตั้งใจเล่นมาก ๆ กัดปากซะฮ่อเลือดเลย

"ปลูกผัก เก็บผักจะไม่ทันแล้วเชียะ จะเน่า ๆ ๆ ๆ "

ผมปล่อยให้เพื่อนใหม่อยู่ในโลกของมันต่อไป ว่าแล้วผมก็วางของ
ก่อนจะไปสั่งมื๋อเช้าของวันนี้ เดินดูเรื่อย ๆ จนมาเจอร้านอาหารตามสั่งร้าน
หนึ่งซึ่งมีเมนูหลากหลาย และมีคนต่อคิวไม่เยอะ

“ข้าวกะเพราไก่ทอดจานนึงครับป้า”

ผมจัดการส่งเมนูโปรดของตัวเอง ยีนไถเฟสสอเพื่ออ่านข่าวสาร
บ้านเมืองไปเรื่อย ๆ จนไปสะดุดกับโพสต์ ‘ดวงวันนี้’ ที่เพื่อนในเฟสสักคน
แชร์มา

‘คนเกิดวันจันทร์ มีโอกาสได้เจอคนรักที่-’

"ข้าวกะเพราไก่ทอดได้แล้วจ้า"

ด้วยความหิวโหยขั้นสุดเพราะเมื่อวานอยากอุดรีไต่เอท เนื่องจาก
จากปิดเทอมเอาแต่นั่ง ๆ นอน ๆ จนน้ำหนักขึ้นสองกิโล ผมรีบปิดแอปแล้ว
ยึดโทรศัพท์เข้าไปในกระเป๋ากางเกงทันทีก่อนจะจัดการจ่ายเงินอย่าง
รวดเร็ว

แต่โชคไม่ดีที่ผมดันชนใครบางคนเข้าอย่างจังในจังหวะที่รีบหัน
กลับไปที่โต๊ะ

"เฮ้ย โทษที"

"ไม่เป็นไร..เฮ้ยย เลมอนปาวะ จำกูได้มั้ยยย"

ผมหรีตาแบบในหนังเวลาพระเอกพยายามจะรื้อฟื้นความทรงจำ
แต่แมงก็ไม่ได้ช่วยให้ผมจำได้อยู่ดี

เดี๋ยวนะ..

หน้าแบบนี้ แถมยังเรียกผมว่า ‘เลมอน’ ซึ่งสมัยนี้แทบไม่มีใครเรียกแล้วนอกจากแม่..มันมีอยู่คนเดียวเท่านั้น!

"อีหนูแดง!"

"เรียกกุติ ะ ไอ้สัส แค่หนูเฉย ะ พอ เดี่ยวดูไม่คุล" หนูแดง เพื่อนเก่าแก่สมัยม.ต้นของผมทำเป็นกระซิบกระซาบ

"โห ที่มึงตะโกนเรียกกุเลมอน กูนี่แทบกรีด"

เอาจริง ะ ผู้ชายชื่อเลมอน ก็ดูสวยพอตัวแหละ ยอมรับ!

แลกไลน์กันเสร็จผมก็รีบเดินบึ่งกลับไปยังโต๊ะที่ตอนนี้มีสมาชิกเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งคน คือไอ้บลูที่กำลังตะป๊ะบันกคหน้าจอมือถืออย่างเอาเป็นเอาตายพอ ะ กับไอ้ปอง

"เชี่ยบลู! มึงเอาผักกูดินมาเลยนะ มึงไปปลูกเอาเองสิไอ้สัสสส"

"อื้อยยย อย่าฟาดกุติ!"

ผมเพิ่งรู้ไม่นานว่าบลูกับปองมันมาจากโรงเรียนเดียวกันก็เลยคุ้นเคยกันอยู่แล้ว ไอ้บลูหน้าตาดีระดับเป็นเดือนคณะได้สบาย ะ ส่วนไอ้ปองนี่ก็ลुकคล้ายไอ้ดอลเกาหลี่ และเมื่อลองหันกลับมามองที่ไอ้ม่อนคนนี้แล้วนั้น..

อืม..ก็สามัญชนคนธรรมดานี่เอง

แม้ว่าตัวผมอาจจะไม่ได้หล่อดูดีแบบนั้น แต่แม่ก็ชอบเอาผมไปอวด
กับป้า ๆ ในหมู่บ้านบ่อยเลยนะ

ไม่ได้อวดเรื่องหน้าตา..แต่อวดว่าได้แชมป์กีนวิบากที่โรงเรียนซ้อน
กันสามสมัย!

ม่อนควรภูมิใจดีมียะเนี่ย!

เวลาในช่วงบ่ายมักจะผ่านไปไวราวกะพริบตาเสมอ วันนี้อาจารย์
ปล่อยเร็วเพราะติดประชุมด่วน ทำให้ผมพลอยได้อ่านಿಸങးไปด้วย หน้าจอ
โทรศัพท์บอกเวลาสามโมงครึ่ง ผมรีบเก็บกระเป๋าแล้วเดินไปหาไอ้ปองกับ
ไอ้บู่ซึ่งลงเรียนคนละตัวที่โรงอาหารพร้อมกับความหิวโหยที่กำลังกัดกิน
กระเพาะอีกครั้ง

"ป้าครับ เอาข้าวกะเพราไก่กรอบจานนึงครับ"

"แฮม กินทั้งเช้าทั้งเย็นเลยนะหนู"

ผมยิ้มตาหยีให้ป้าเพื่อป้าเอ็นดูแถมโก่ทอดให้สามชิ้นตุ้ม ๆ ระหว่าง
รอผมก็หยิบมือถือขึ้นมาไถเฟสด้วยความเคยชิน

"ป้าครับ ผมขอข้าวกะเพราหมูสับ ไม่ใส่พริก ไม่ใส่ใบกะเพรา
จานนึงครับ"

เดี๋ยว..เดี๋ยวละ แบบนี้ก็ได้หรวะ!

ไหนขอไ้ม้อนดูหน้าไอ้คนที่มันกล้าหยามศักดิ์ศรีใบกะเพราที่
อุตส่าห์เติบโตขึ้นมาหน่อยเถอะ!

ผมค่อย ๆ หันหน้าไปมองคนข้างอย่างช้า ๆ เพื่อความเนียน แม้ใจ
จริงจะแหม่งโคตรอยากเห็นหน้าไอ้คนที่กล้าสั่งผิดกะเพราที่ไม่ใส่ใบกะเพรา
ใจจะขาดเลยก็เถอะ

และเพราะเราอยู่ใกล้กันมาก หัวฟู ๆ สีนํ้าตาลของอีกฝ่ายก็อยู่
แถวปลายจมูกของผมพอดี นอกจากนั้นก็มองอะไรไม่เห็นอีกเลยนอกจาก
แก้มขาว ๆ ที่มีสีชมพูระเรื่อ

"เห้ย แกสั่งไปละหรว"

"เพ็งสั่งเมื่อกี้เลย แกเอาไรอะมะนาว"

ชื่อมะนาวนี่คุ้น ๆ แะะ ผมเลยถอยหลังไปหนึ่งก้าวเพื่อที่จะได้มอง
หน้าคนข้าง ๆ ชัดขึ้น จบแล้วซึ่งความเนียน แต่ไม่เป็นไรเพราะความเสือกมี
มากกว่า

Cloudberry

และนั่นก็เป็นเวลาเดียวกับที่คนข้าง ๆ ผมหันหลังกลับมาคุยกับคนชื่อมะนาวพอดี

ชัดเลย..

ชัดแบบ Full HD ที่ไม่มีอะไรมาขวางกัน!

ไอคนที่สั่งเมนูพิสดารตรงหน้า กับ เจ้าของภาพความงดงามที่ประทับอยู่ในมโนจิตของไอ้ม่อนเป็นคนเดียวกัน!!!

"นี่จ้า กะเพราไก่ทอดได้แล้วจ้าหนู"

ผมยังคงอึ้งอยู่ ลืมไปหมดแล้วกับการหยามศักดิ์ศรีใบกะเพรา เพราะในหัวมีแต่ว่า ‘น่ารัก’ ในพจนานุกรมภาษาไทยไซส์ 72 ตัวหนาแบบไม่เว้นวรรคยาวติดกันเป็นพริต

"หุวว น่ารักนิน"

แพขนดายาวที่ค่อย ๆ ขยับกับปากเล็ก ๆ พิมพ์ขึ้นชมอาหารในงานของผมพร้อมกับดวงตาสีน้ำตาลอ่อนที่เป็นประกาย มันช่าง..น่ารักซิบหายจนหัวใจดวงน้อย ๆ ของไอ้ม่อนบีบรัดจนกรวดร้าวไปหมด

และกว่าผมจะได้สติกลับมาอีกทีก็ตอนที่เจ้าตัวหันกลับไปมองอาหารของตัวเองที่ปากกำลังผุดอยู่ในกระทะน้นแหละ

ทำไมน่ารัก..อยากยกข้าวกะเพราไก่ทอดให้ทั้งจานเลยเนี่ย!

แถมเขี่ยใบกะเพราออกให้ด้วยเลยอ้าว!

เมื่อรู้สึกว่าคุณที่เดินผ่านไปผ่านมาเริ่มมองที่ขาของผมด้วยสายตาแปลกๆ ผมเลยก้มมองดูบ้างและพบว่า..

ชิบหาย นี่กูยืนขาบิดมานานแค่ไหนแล้วเนี่ย!

ผมเลยพยายามแก้อาการเขินของตัวเองโดยการทำเป็นเพ่งสายตาอ่านเมนูอาหารบนป้ายร้านซึ่งไม่มีอีกแล้วคำว่า 'ข้าวกะเพราไก่ทอด 35 บาท'

มีแต่คำว่า

‘พรหมลิขิตของม่อนยืนอยู่ตรงนี้’

บ้าจริง! ขาไ่ม่อนสั่นไปหมดแล้ว! มูแฉ่

"อ้าวเห้ย! มะนาว ไ้ก็ ไม่คิดเลยว่าจะเจอกันที่นี่"

"อ้าวหนูแดงก็เรียนคณะนี้หรอ"

และจังหวะที่ผมกำลังพยายามบีบบังคับขาสองข้างตัวเองให้พา
เดินกลับไปที่ได้ะทั้ง ๆ ไม่ได้อยากไป ไ้หนูแดงเพื่อนเก่าก็เดินเข้ามาทักคน
ข้าง ๆ ผมพอดี

อะไรมันจะบังเอิญขนาดนี้วะ!

แต่ขอบ่นหน่อยเหอะ ที่ผู้หญิงเรียกหนูแดงเสียใจไม่เท่า ไ้เพื่อน
สองมาตรฐาน!

"ป่าวว เราอยู่คณะข้าง ๆ แต่ที่นี้ร้านอาหารเยอะกว่าเลยแะมา
ลอง"

"ก็ว่า.. เราก็บกอยู่คณะนี้ ไม่เห็นเจอหนูแดงวันปฐมนิเทศเลย"

ผมแอบทำเนียนยืนฟังอยู่ห่าง ๆ ทั้ง ๆ ที่สมควรเดินกลับโตะไปได้
แล้ว

"อ้าว ไ้ม่อน เจอกันอีกแล้วนะมึง นี่ก็แตกเก่งง"

ผมที่กำลังอยู่ในอาการลึกลึกลน ได้แต่หัวเราะแะ ๆ ไปเพื่อ
รักษามารยาทต่อหน้าเพื่อนใหม่ที่ผมไม่อยากเป็นแค่เพื่อน แต่ผมกลับยิ่ง
ประหม่าเข้าไปใหญ่ตอนที่เจ้าของตาสีสวยนั้นจ้องมองมาที่ผม

"แล้วนี่รู้จักกันยัง"

ดีมากอีหนูแดง เข้าทางม่อนเลยจ้า!

ไอ้หนูแดงหันมาถามผมสลับกับอีกสองคนไปมา แน่แน่นอนว่าเราทุกคนสายหน้าอย่างพร้อมเพรียง

"ไอ้ม่อน นี่คือนี้อีกและมะนาว เป็นเพื่อนประณมกุ"

"ส่วนนี่ ไอ้ม่อน เป็นเพื่อนตอนม.ต้นของเราเอง...เฮ้ย! เดี่ยวต้องไปแล้ววะ ไ่ว้เจอกันนะทุกคน"

ไอ้หนูแดงคนของประชาชนชนมาไวไปไวตั้งสายลมพัด ปล่อยให้ผมและเพื่อนใหม่ยืนงงเป็นไก่ตาแตก จนกระทั่งมะนาวเริ่มบทสนทนาขึ้นมาก่อน

"ม่อนอยู่เมเจอร์ไรอะ"

"บริหารอะ"

"ก็อยู่บริหาร ส่วนเราอยู่มาร์เก็ตติ้ง"

ชื่อ 'กิ' จั๊นหรือ? ชื่อเหมือน...

เหมือน..แฟนในอนาคตของม่อนเลยนี่นา! มูแง!

ก็ยิ้มน้อย ๆ ให้ผมในขณะที่จ่ายเงินให้ป้าคนขาย จากนั้นจึงหยิบงานตัวเองขึ้นมาดูใกล้ ๆ เพื่อสตูดกลืนผิดกะเพราที่ ‘ไร้ซึ่งใบกะเพรา’ เข้าเต็มปอด

โอ้ยยยโอ้ยยยยย เจอซื้อต๋นเข้าไป ม่อนอยากจะลงไปชักดินชักอ กับพื้นเลยคร้าบบบ

เป็นน่าเอ็นดู เป็นน่ารักตัวเท่ามหล้าย!

ไม่อยากจะเป็นคนแล้ว อยากเกิดเป็นผิดกะเพราที่ไม่ใส่ใบกะเพรา!

"กะเพราเย็นหมดแล้ว รีบไปกินเหอะ เดี่ยวไม่ร่อนนะ" ก็บอกผมก่อนจะยิ้มจนตาโค้งเป็นรูปสระอิ จนแก้มสีแดงระเรื่อด้านบนตุ้ยออกมาเป็นลูกกลม ๆ

นี่รีเปล่านะที่เรียกว่ารักแรกพบแบบภาวะจ้ำจ้อน

ไม่ว่าจะเจอกันกี่ที ก็รู้สึกเหมือนตัวเองตกลงไปในหลุมรักจนปีนกลับขึ้นมาแทบไม่ไหวแล้วเนีย!!

“ม่อนมึง โอ้ยยย! จะแตกก็แตกดี ๆ มึงกั๊ดส้อมเล่นทำไมวะ”

Cloudberry

ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าผมเดินกลับมาถึงโต๊ะได้อย่างไร แต่ที่รู้คือ ตอนนี้
หัวใจมันเป็นเงินจนทำอะไรไม่ถูกแล้ว!!

นุบนิบที่ 3

"อะเต็ก ๆ ใครมาแล้ว ดูชื่อตัวเองได้ที่บอร์ดเลยจ้า"

ตอนนี้ผมกำลังยืนงงอยู่ในตงเด็กปีหนึ่ง ผู้ซึ่งกำลังรอทำกิจกรรมในช่วงเย็นวันนี้อย่างตื่นเต้น และด้วยความที่คณะผมเป็นคนละเล็ก ๆ ในมหาลัย กิจกรรมต้อนรับน้องปีหนึ่งของที่นี่จึงเป็นกิจกรรมแนวพบปะที่ทำให้เรารู้จักรุ่นพี่ และเพื่อนต่างเมเจอร์ได้ทั่วถึงมากกว่า

"สวัสดีจ้า ขอต้อนรับเข้าสู่กรุ๊ป C น้าา พวกพี่ชื่อ..."

กิจกรรมในวันแรกของพวกเราคือการทำป้ายชื่อของตัวเอง รุ่นพี่ประจำกลุ่มผมมีด้วยกันทั้งหมดหกคน อุปกรณ์ทำป้ายต่าง ๆ ถูกนำมาวางไว้กลางวงที่มีพวกเรานั่งล้อมรอบ พี่ ๆ บอกให้พวกเราทำป้ายชื่อในสไตล์ของตัวเอง ก่อนจะอธิบายว่าเมื่อทุกคนทำเสร็จหมดแล้ว จะต้องคิดสโลแกนและคิดท่าพรีเซนต์ตัวเองคนละหนึ่งท่า

เพื่อนแก๊งคนปลุกผักของผมกระจายกันไปอยู่คนละกลุ่ม ไม่รู้พวกมันไปอยู่ตรงไหนกันบ้าง

และไม่รู้ว่าเป็นโชคดีหรือโชคร้าย ที่กลุ่มของผมนั่งติดกับกลุ่ม
ของเจ้าพรหมลิขิตจนแทบจะรวมเป็นกลุ่มเดียวกันอยู่แล้ว

ก็ไม่น่าแปลกใจเพราะกรุป C ก็ต้องอยู่คู่กับกรุป D

เหมือนที่ม่อนต้องคู่กับกิ มุแน๊ ๆ ๆ ๆ

หลังจากนั่งชื่นชมความน่ารักของกิมาพอสมควร จนเพื่อนหลาย
คนเริ่มทำปายกันไปสักพักแล้ว ผมก็กลับมาตั้งหน้าตั้งตาทำปายของตัวเอง
อย่างสุดฝีมือ

"ซื่อน้องม่อน มาจากเลมอนหรอ"

"ใช่เลยพี่ ไม่เข้ากับหน้าผมละซี"

"ก็ไม่น่า ดูสดใสดี"

พี่ผู้หญิงคนหนึ่งในกลุ่มทักผม พร้อมจ้องปายชื่อผมตาไม่กะพริบ
ก็แค่วาดรูปลูกเลมอนสีเหลืองไปยีสิบลูกเอง..กลัวไม่เป็นที่จดจำ

หลังจากใจจดใจจ่อใช้สมาธิอยู่กับการลงสีเลมอนไปเกือบสิบห้าลูก
ผมก็รู้สึกคอแห้งเล็กน้อยเลยจัดการเปิดกระเป๋าทิ้งข้างตัวเพื่อหยิบขวดน้ำ
ขึ้นมาแล้วกระดกน้ำลงคอด้วยท่าที่คิดแล้วว่าเช็กซีโร่ลูกกระตือรือร้น
ที่สุด

"น้องกิ..มาจากคำว่ากิริติหรือ หรือแค่กิเลย"

เมื่อได้ยินชื่อที่คุ้นหู ผมเลยค่อย ๆ หันไปตามที่สัญญาชญาณสั่ง

ภาพที่เห็นคือกีกำลังหันหลังนั่งขัดสมาธิอยู่ที่พื้นไม่ห่างจากผมมาก
ก็ค่อย ๆ ยกมือขึ้นมาเกาหัวแกรก ๆ

"กิ..ที่มาจากกิวีครับ"

พรวดดดด!

"ว้ายยย น้องม่อนเป็นอะไรคะลูก ไหวมั้ยยย"

ผมพยักหน้าเบา ๆ ด้วยสีหน้ารู้สึกผิด แม่น้ำจะพุ่งออกทางจมูก
ด้วยความเร็วแสงก็ต้องแสร้งว่าโอเค

โชคดีแค่ไหนแล้วที่หันไปทางที่ไม่มีคนนั่งพอดี

คือพ่นเลยไงกู ไอ้สัสส

'กิ' ที่มาจากกิวี' ประโยคธรรมดาที่มาจากปากของใครคนนั้นมัน
น่ารักชิบหายยย ขนาดหันหลังผมยังพอจินตนาการหน้าตองเจ้าตัวพุดออก
เลยว่าจะน่ารักแค่ไหน

"ว้ายยย น่ารักมากกก น้องก็มีพี่น้องมั้ย"

"มีพี่ชายครับ ชื่อพี่เกรป"

แค่ก ๆ

อ๊ะ สำลักต่อเลยกู

พี่ชายชื่อเกรป น้องชื่อกีวี

ส่วนพี่ชายผมชื่อสุกี้ น้องชื่อเลมอน

พ่อครับแม่ครับ ขอความยุติธรรมให้พี่สุกี้กับน้องเลมอนคนนี้ด้วย
ครับ!

"น้องม่อนออกมาเลยจ้ะ ฮีววววว"

เสียงปรบมือเกรียวกราวตอนที่ผมไปยืนต่อหน้ากลุ่มของผมที่มี
ประชากรพี่ปีสอง และน้องปีหนึ่งรวมกันยี่สิบกว่าชีวิต

"พร้อมแล้วแนะนำตัว สโลแกน พร้อมกับท่าประกอบเลยค่าา"

ผมสูดหายใจเข้าลึก ๆ หนึ่งทีก่อนจะเริ่มพูดออกไป

"สวัสดีครับทุกคน ผมชื่อม่อน ที่มาจากเลมอน อยู่मेเจอร์บริหาร
ครับ"

ดูเหมือนเสียงซัดถ้อยคำของผมจะถึงความสนใจจากกลุ่มอื่น ๆ รอบข้างได้เป็นอย่างดี จนเริ่มมีหลาย ๆ คนหันมาจับจ้องที่ผม ผมสุดท้ายใจเข้าจวนลึกไปถึงชั่วปอดก่อนจะเริ่มร้ายสโลแกนที่ตั้งใจคิดและฝึกซ้อมมาเป็นอย่างดี

"เลมอนมันเปรี้ยว แต่ถ้าอยากเสียว ไปดูหนังโป๊เอนะครับ...ม่อนเงินนน"

ผมเอามือสองข้างแนบแก้มเหมือนเงินอาย ดิดดาซ่ายไปข้างหลัง ก่อนจะบิดไปมาเพิ่มจริตอีกสามสี่ที ซึ่งบอกเลยว่าก็แอบสงสารคนที่ต้องทนดูภาพน่าเวทนานี้มาก ๆ เพราะไอ้ที่ทำไปมันโคตรขัดกับลูกค้าชายเข้ม ๆ ไหล่กว้างเป็นสนามบอลแบบผมเป็นที่สุด!

ทันทีที่ส่งจูบหนึ่งครั้งเป็นท่าจบ ทุกคนก็พร้อมใจกันเงยบเหมือนไม่เคยมีใครอยู่ตรงนี้ แต่อยู่ดี ๆ ก็มีเสียงกรีดปนเสียงปรบมือผิวปากอะไรต่อมิอะไรจนผมสะดุ้งโหยง

"ไอน้องนี่มันได้วะ ฮ่า ๆ ๆ"

"วี๊ดวี๊ด ๆ"

เพียงเสี้ยววินาที สายตาเจ้ากรรมของผมนิ่งหันไปเห็นก็กำลังมองมาทางผม เจ้าตัวหัวเราะจนตัวโยน หน้าแดงหูแดงไปหมด ดวงตาของก็เป็นรูปสระอิเวลายิ้ม ส่วนแก้มสองข้างก็ขึ้นเป็นก้อนกลมνάเอ็นดู

ด้วยสกลความหน้าด้านหน้าทนมที่มีติดตัวมาตั้งแต่สมัยมัธยม ตอนแรกก็เฉย ๆ อยู่นะ แต่ตอนนี้แม่งโคตรเขินเลยเชียะยยยยย!

ยังสายตาเหลือบมองไปยังเจ้าตัวที่กำลังข้าพลาถปาดน้ำตาไปด้วยหัวใจผมก็เต้นระรัวแบบที่ไม่เคยเป็น และเมื่อเสียงโทรทัศน์ส่งบลง ผมก็เดินกลับมานั่งที่เดิมพร้อมเสียงแซวของเพื่อนและรุ่นพี่ที่ตลอดทาง ซึ่งเป็นจังหวะที่หันไปเห็นกลุ่มข้าง ๆ กำลังบอกให้ก็ออกไปแนะนำตัวพอดี

"สวัสดีครับ ผมชื่อก็ เมเจอร์บริหารครับ"

ผมจ้องใบหน้าน่ารักของเจ้าตัวพลาถกลืนน้ำลายดังเอือก

"ผม..ชอบกินผัดกะเพราที่ไม่ใส่ใบกะเพรา เพราะชี้เกียจเขียใบออกครั้บบบ"

ก็พูดเสียงดังฟังชัดพร้อมโน้มตัวลงมาข้างหน้า ทำท่าดอกไม้บานที่คาง ขยิบตาหาอีกหนึ่งครั้ง ก่อนจะยิ้มตาหยีทำซิกเนเจอร์ของเขา

แต่เดี๋ยวนะ มันเป็นสโลแกนตรงไหน!!! ถ้าไม่ติดว่าโคตรน่ารัก กูจะด่าในใจแล้วนะครั้บบบบ

Cloudberry

กิจกรรมนี้ใครรอดไม่รอดไม่รู้ละ แต่ที่รู้คือวันนี้ไอ้มอนคนนี้ไม่รอด
เพราะโดนรอยยิ้มตาหยีนั้นตกไปเรียบร้อยแล้วจ้า!

ฉบับที่ 4

ที่มหาวิทยาลัยแห่งนี้ นอกจากห้องเรียนที่ยังไงที่นายม่อนต้องไปนั่งหน้า
สไลด์ให้อาจารย์เห็นแล้วนั้น ยังมีอีกที่หนึ่งที่สามารถพบเจอผมได้บ่อยที่สุด
นั่นก็คือพื้นที่ในระยะสามสิบลเมตรถวนจากร้านกะเพราไก่กรอบนั่นเอง

ผมตั้งใจออกมาจากบ้านให้เร็วขึ้นกว่าทุกวัน เพื่อที่จะได้เพิ่ม
โอกาสการพบก็โดยบังเอิญ...แบบบังเอิญจริง ๆ นะ

นาฬิกาบนหน้าจอมือถือบอกเวลาเจ็ดโมงตรงเป๊ะในขณะที่ผมก้าว
เข้าสู่พื้นที่โรงอาหาร ผมเห็นไอ้ปองนั่งกอดมือถืออยู่ที่โต๊ะประจำโต๊ะเดิมก็รีบ
ปรี๋เข้าไปหา ผมเอาฤกษ์เอาชัยโดยการสูดหายใจสุดปอดสามที หลับตาลง
ช้า ๆ ควบคุมลมหายใจเพื่อระงับมือที่สั่นเพราะความตื่นเต้นจนเป็นที่
สังเกตได้ ไอ้ปองเงยหน้าขึ้นมาทักทายผมเล็กน้อยก่อนจะก้มหน้าก้มตาเล่นเกมตามเดิม

นี่ถ้าได้เจอขึ้นมาจริง ๆ แล้วผมควรต้องทำไงวะเนี่ย

"สวัสดิ์ปอง สวัสดิ์ม่อน เรานั่งด้วยคนสิ" ผมค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นจาก
มือถือของตัวเองเช่นกันก่อนจะพบว่าคนตรงหน้าคือ มะนาว

ผมกับไอ้ปองต่างช่วยกันเคลียร์ที่บนโต๊ะเพื่อต้อนรับผู้มาเยือนคนใหม่

"ผ่าแฝดไปไหนอะมะนาว"

ไอ้ปองเพื่อนรัก..ช่างรู้ใจกูเหลือเกิน!

"ปองหมายถึงก๊อ๊ะหรือ น่าจะใกล้จะถึงแล้วแหละ"

ไอ้ม่อนนี่หุ่ฝั่งเลยจ้า ถ้ามะนาวนั่งโต๊ะนี้...แสดงว่าก็คนน่ารักของ
ผมก็ต้องมานั่งโต๊ะนี้ด้วยนะสิ ผมแต่งตัวอย่างเร็วโดยอัตโนมัติ รีบก้าวฉับ ๆ
ไปยังสถานที่สงบใจของผมอย่างรวดเร็ว

นอกจากปลดทุกข์ ไม่ว่าผมจะมีความเครียด ตื่นเต้น หรือเศร้า
ห้องน้ำคือที่พึ่งที่ดีที่สุดของคนธาตุน้ำอย่างผม

ผมเดินตรงไปยังอ่างล้างหน้า วกน้ำขึ้นมาสามสี่ทีจนใบหน้าได้ฟิล
เซ็กซี่ขี้ใจเหมือนนายแบบโฆษณา น้ำหอมแบรอนด์เนมตามห้าง

เอาใจดีวะ ควรเป็นคนทักก่อนมัย จะทำหน้ายังไง จะชวนคุย
อะไรบ้างดี หรือควรจะ-

"สวัสดีเลมอน"

Cloudberry

ผมมัวแต่จจจอยู่กับการล้างหน้าขจัดความตื่นเต้นพลางคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยจนไม่ได้สังเกตว่าตอนนี้มีใครบางคนมายืนล้างมืออยู่ข้าง ๆ

"ไง.."

ผมตอบไปแบบอัตโนมัติ และในขณะที่ค่อย ๆ หันหน้าไปแบบสโลว์โมชั่นแบบเดียวกับพวกที่เล่น MV เป๊ะๆ แต่หันยังไม่ทันสุดก็ต้องหยุดชะงัก

เหี้ยยยยยย เหี้ยละมึงไอ้ม่อน!!!

ขอโทษนะหัวใจ ที่กูไม่เคยเตรียมตัวเผื่อว่าวันนึงมึงต้องมาเจอกับภาพอะไรแบบนี้!

ก็สะพานเป็สีฟ้าใบเดิม ใบหน้าที่เต็มไปด้วยหยดน้ำ รอยยิ้มกว้าง ตันแก้มจนเป็นลูกกลม ซึ่งก๊อนแก้มนั่นก็ไปดันตาจนหยีอีกทีเหมือนทุกครั้ง ที่เจ้าตัวยิ้ม

ไอ้ซิบหายยยยย!

สามคำสำหรับวันนี้

กระ-อัก-เลือดดดดดดดด

สองลิตรครึ่งสำหรับใบหน้าอันแสนน่ารักนั่น อีกสองลิตรครึ่งสำหรับคำว่า 'สวัสดีเลม่อน'

เลือดหมดตัวละครับ ตายครับ ตายไปเลยยยย

"เอ่อ.. หวัดดี เอ่ออออ ก็..ก็วี! "

ผมหักท่ายตอบแบบติด ๆ ขัด ๆ เหมือนเครื่องแองค์ พร้อมพยายามยิ้มกว้างกลับไปหนึ่งทีแบบธรรมชาติ แต่ภายในอกคือสั่นไหวระดับ 10 ริกเตอร์! สั่นไหวจนผมจะแดงแล้วนะ!

"ยังไม่ตื่นดีหรือ"

หยุด หยุดยั้งเดี๋ยวนี้!!!

"ตื่นแล้วว"

"กินข้าวยัง"

ประโยคธรรมดาจากคนน่ารักทำให้ผมสั่นระรัว

เห้อ อย่าเพิ่งมาแสดงความห่วงใยได้มัย ถ้าในใจยังเธอไม่มีไ้ม่อน
คนนี้ มุ่แง ๆ ๆ ๆ

ก็ได้แต่คิดนะ ส่วนสิ่งที่พูด..

"ยังเลย"

"ไปกินด้วยกันปะ ขอฉีแป็บ"

ก็พูดเสร็จก็คือเดินไปปลดตะขอไป ส่วนตัวผมก็นั่ง สติไปหมดแล้ววาวว

หลังจากทำธุระเสร็จผมกับก็เดินไปโรงอาหารพร้อมกัน เราคุยกันนิด ๆ หน่อย ๆ เป็นสองนาทิตีนานเหมือนสองหมื่นล้านนาทิตีเมื่อต้องมาทำเนี่ยนเป็นเพื่อน แม้ในใจจะคิดเกินกว่าเพื่อนไปไกลถึงดาวอังคารแล้ว!

ผมก็เดินนำก็ไปยังโต๊ะที่เฝ้าป้องกันมะนาวนั่งอยู่ แต่ตอนนี้มีไอ้บลูเพิ่มมาอีกคน โต๊ะที่พวกเรานั่งเป็นม้าหินวงกลม กับ เก้าอี้ม้าหิน 4 ตัว ผมกับก็เข้าไปพักทายเพื่อน ๆ ก็เอาของวางก่อนจะเดินไปสั่งข้าวด้วยกัน

ซึ่ง..เราสองคนก็มาหยุดที่ร้านเดียวกัน ร้านประจำของผม..และน่าจะของเขาด้วย

"ป้าครับ..."

ป้าหันมามองผมแล้วปรายตามองไปทางก็เล็กน้อย

"ข้าวกะเพราไก่กรอบ.. แล้วก็ข้าวกะเพราหมูสับไม่ใส่พริกไม่ใส่ใบกะเพรา เหมือนเดิมเนอะ?"

ผมกับก็ตอบว่า 'ใช้ครับ' พร้อมกัน ก็ให้ความมั่นใจไปด้วยการหน้า
หงิกหงักจนคอแทบหลุด โอ้ย!! เจ้าตัวเล็กเอ๊ย อยากหอมหัวววว

ก็ไม่ได้จะเข้าข้างตัวเองเท่าไรหรอกนะ แต่การพูดพร้อมกันนี่คือ
พรหมลิขิตแน่ ๆ ต้องใช่แน่ ๆ ม่อนจะเงินแล้วนะ!!

เจ้าคนน่ารักยืนใจจดใจจ่อดูป่าผัดกะเพราอย่างตั้งใจมาก ๆ จนผม
อดยิ้มไม่ได้ แม้ใจผมจะยังเต้นในจังหวะที่ไม่ปกติ แต่ตอนนี้ก็ไม่ค่อยเงิน
แล้วแหละเลยทำให้กล้าที่จะเริ่มบทสนทนาบ้าง

"ทำไมถึงชอบกินผัดกะเพราที่ไม่ใส่ใบกะเพรา"

"ซีก็เกียจเขี่ยใบออก" เขาตอบแม้ตาจะยังจ้องผัดกะเพราในกระทะ
ตาไม่กะพริบ จริง ๆ ผมก็รู้คำตอบอยู่แล้วแหละ แค่หาเรื่องคุยไปงั้น

"แล้วรสชาติจะเหมือนผัดกะเพราจริงหรือวะ"

"ก็ไม่รู้เหมือนกัน ไม่เคยลองอะ"

เอ้า แบบนี้ก็ได้หรอออ

"อยากลองชิมของ..เอ่อ..กูมัย"

จะแทนตัวเองว่า 'เรา' แม้ก็ดูผิดวิสัยผมมาก ทำเนียนเรียกกู ๆ
มึง ๆ เป็นเพื่อนไปก่อนละกัน

"ลองได้หรือ" คนข้างตัวละสายตาจากกระทะป้ามาทำตาลูกกวาดใส่ผม เหมือนมีกลิตเตอร์วิ่ง ๆ พุ่งออกมาจากลูกตาเลยให้ตายเถอะ

"ได้ดี ซิมกุ..เอี้ยย ซิมของกูได้อยู่แล้ว"

ซิบหาย ตื่นเต้นไปหน่อยพูดผิดเลย..เอ๊ะ หรือไม่ผิดนะ

เนื่องจากแก้อี้มีจำนวนไม่เพียงพอเพราะสารพัดสมบัติของพวกเรากำลังหลวมกันก็เยอะมาก ผมกับก็เลยต้องนั่งไหล่แทบจะชิดกันบนแก้อี้มาห็นตัวเดียวกัน

เน้นว่าแก้อี้ตัวเดียวกัน..บ้าจริง!

ก็ดูตื่นเต้นกับกะเพราะไก่อกรอบของผมมากกว่ากะเพราะหมูสับไร้ใบของตัวเองซะอีก ผมเลยตักไก่อกรอบขึ้นตุ่ม ๆ ให้ก็ลองชิมหนึ่งชิ้นตามสัญญา

คนเราเมื่อพูดแล้วต้องไม่คืนคำ เหมือนใจที่ให้ไปแล้วจะไม่เอาคืนมูแง้!

"อืมม อาร่อยยยย"

Cloudberry

ด้วยความที่ปากเจ้าตัวมีขนาดค่อนข้างเล็กในขณะที่โก่ทอดขึ้นที่
ผมให้ค่อนข้างจะใหญ่ แก้มขวาของกิเลยตุ่ยออกมาตอนที่กำลังตั้งใจเคี้ยว
อย่างช้า ๆ

ไวย์ยยย แก้มขวา ๆ ป่องจนอยากจะบีบให้มีเสียงบีบ ๆ ๆ ๆ

เห็นรอยยิ้มนั้นแล้ว อยากทำให้ยิ้มอีกเยอะ ๆ จัง น่ารักน่าเอ็นดูไป
หมดดดดด

ผมกับกิรีบตั้งหน้าตั้งตากินต่อเพราะใกล้เวลาไปเรียนแล้ว ส่วนไอ้
ปองกับไอ้บลูก็ดูเหมือนจะชักชวนมะนาวเข้าทีมแข่งปลูกผักได้สำเร็จ กด
กันตะป๊ะบันษานานั้นเสียวจมือถือพวกมันฟังจริง ๆ เลยแฮะ

และในส่วนของการกินมือเช้าในวันนี้

บอกเลยว่านี่มากกกกกกก 10 เต็มไม่หัก

ไม่ได้หมายถึงข้าวนะ หมายถึงแขนคนข้าง ๆ นี่แหละ มูแก่!!

ต้องขอบคุณที่เก้าอี้ที่ไม่ได้กว้างมาก ส่วนไหล่ผมที่ไม่ได้แคบ ทำให้
แขนของผมกับกิ เียดไปเียดมากันหลายต่อหลายครั้ง

ไ้อยยยยย สงสัยจะไม่ได้แก่ตายแล้วแหละ หัวใจจะวายตายซะ
ก่อนนน

"ม่อน ขอไลน์หน่อยได้ปะ"

ยังอีก ขยี้ได้อีกกก ย้าลงมามีอีกกก

เอาจริง โคตรอยากโทรหาแม่แล้วบอกว่า มีผู้ชายน่ารักมาขอไลน์
ม่อนครับแม่ ผู้ชายน่ารักคนนั้นเค้าขอไลน์ม่อนครับแม่! แม่ไปส่งขอเขาให้
ม่อนนะครับ!!

"ขอด้วย ะ" มะนาวพูดขึ้นหลังจากได้รับชนะจากศึกปลูกผักมา
หมด ะ เราสามคนเลยได้แลกไลน์ แถมด้วยเฟสบุ๊กและไอจีพร้อมกันใน
ทีเดียว

โอโห คุณพระคุณเจ้า รูปดิสเพลย์ของก็คือแบบ..ยืนหันหลังทุกรูป
ยืนหันหลังหมดเลยในทุกช่องทาง ว่าแล้วก็ขอแคปรูปเก็บไว้ดูเล่นซะหน่อย
ในมือถือจะได้มีอะไรขาว ะ สะบ่าง

ผมเคยอ่านเจอว่า ถ้าเราอยากรู้จักตัวตนของใครมากขึ้น ให้แอบ
ส่องเฟสหรือส่องไอจีคนนั้น ทำให้ในคำคินี้ผมกำลังนั่งจ้องหน้าเฟสของ
ใครคนนั้นด้วยความตื่นเต้น

เฟสที่มีรูปโปรไฟล์เป็นรูปยืนหันหลังโชว์ทรงผมทวย ะ สีน้าตาลเข้ม
กับต้นคอขาว ะ บนแบคกราวน์หาดทรายและทะเล

Ki Karndis

โอ้โฮ แต่ดูจากเฟซบุ๊กก็แล้ว คีนียาวแน่นอน..หลัวยาวแน่นอน!

แม่งแทบจะโพสอะไรเลย มีแต่โพสโปรโมชันบุฟเฟ่ต์ต่าง ๆ ที่เพื่อน
แท็กมารัว ๆ แต่ก็ก็ไลค์อย่างเดียว ไม่ได้เมนต์ตอบ

ส่วนไอจีเจ้าตัวนั้น..มีสิรูปฉ้วน

รูปหมาโกลเดินสีน้ำตาล พร้อมแคปชั่นได้รูปสุดเก๋ 'สวัสดีวันหมา
โลกกับซาบู'

รูปแมวสีส้มตัวอ้วน พร้อมแคปชั่นได้รูปที่เก๋ไม่แพ้รูปแรก 'สวัสดี
วันแมวโลกกับสีส้ม'

รูปหม้อซาบู ที่กินไปเกือบหมดหม้อ ที่มากับแคปชั่นสุดครีเอทีฟ
จนอยากจะลุกขึ้นปรบมือพร้อมน้ำตาที่ไหลอาบแก้มว่า 'ซาบู'

และสุดท้ายคือ รูปขนมโตเกียวบานาน่าที่มีแคปชั่นโคตรครีเอทีฟ
อีกแล้ว.. 'อร่อยดี'

อืม การส่องครั้งนี้ช่วยได้มาก..

ผมเลยหันกลับมาทำการส่องเฟสตามเดิม กอดูรูปประมาณสิบรูป
ที่เพื่อนๆของเจ้าตัวแท็กมา ซึ่งล้วนแต่เป็นรูปที่โรงเรียนทั้งนั้นเลย

แต่ก็อยู่ตรงไหนของรูปวะ หายากจังวู้ย

ผลองเลื่อนไปเรื่อย ๆ ก็จะเจอรูปเด็กผู้ชายใส่แว่นกรอบดำคนหนึ่ง
ที่ยิ้มตาหยีจนเห็นเหล็กดัดฟันสีเหลืองนีออนอยู่ในหลาย ๆ รูป ซึ่งในหลาย
รูปก็มีมะนาวอยู่ด้วย

เฮ้ยยยย! เดียวนะ นั่นก็เวอร์ชันเด็กเรียนนี่หว่า มาพร้อมเหล็กดัด
ฟันสีเหลืองนีออนกระแทกตาผมเกือบบอด

แต่สำหรับคนน่ารัก ทำอะไรก็น่ารักอะเนอะ แม่ดู ๆ ไปแล้วสี
เหลืองนั้นจะคล้าย..ซี่ฟันนิดนึงก็ตาม

ในขณะที่ผมกำลังจะปิดคอมเพื่อไปทำการบ้านที่ต้องส่งพรุ่งนี้ ตาก็
แอบเหล่ไปเห็นชื่อกี๊กับจุดเขียวที่แสดงว่ากำลังออนไลน์เฟซบุ๊กพอดี

หลังจากล้งเลอยู่ประมาณสิบนาที ผมก็กดทักเจ้าตัวไปด้วยความตื่นเต้น

Mon Trinnnnnn : Karndis อ่านว่าไรวะ

Ki Karndis : กาน-ดิศ

Ki Karndis : แปลว่า เจ้าแห่งความรัก

Ki Karndis : เหมะ

Cloudberry

เหนื่อยใจก่อน! เพราะมันโคตรน่ารักเลยต่างหากกก เจ้าแห่งความรัก
ของโผมมมมมมม

ได้แต่คิด แต่ไม่ได้พิมพ์..

แต่คิดแล้วก็อดเปรียบเทียบกับชื่อจริงตัวเองที่พ่อกับแม่ตั้งใจมอบ
ไม่ได้

'ตฤณ' ..แปลว่า หญ้า

คิดแล้วก็เข้าใจ คุยกับก็ต่อดีกว่า

Mon Trinnnnnn : ได้เวย์ได้

Ki Karndis : :D

สตีกเกอร์ยิ้มถูกส่งมาและนั่นคือการจบบทสนทนา สั้นง่ายได้
ใจความพอ ๆ กับชื่อ 'ตฤณ' ที่แปลว่าหญ้า

เอาไว้นวันหลังค่อยชวนเจ้าคนน่ารักคุยอีกทีแล้วกัน ผมยังไม่ยอม
แพ้ง่าย ๆ หรอกนะ!

ฉบับที่ 5

เช้านี้ผมรีบเดินลงจากรถเมล์ ตั้งใจว่าจะรีบเดินไปโรงอาหารเพื่อจะได้เห็นหน้าเจ้าคนน่ารักตั้งแต่เช้า และทันทีที่ข้าผมแตะพื้นครบทั้งสองข้าง หางตามก็เหลือไปเห็นเงาร่างของสิ่งมีชีวิตหน้าตาคุ้นเคยลงมาจากอีกประตู

พรหมลิขิตเล่นตลกกับไฉ่ม่อนอีกแล้วสินะ

เพราะเจ้าคนน่ารักกับเป่สีฟ้ายืนสไบเดิมที่คุ้นตาเดินลงมาจากรถเมล์คันเดียวกับผมไฉ่ม่อน!

งั้นก็แปลว่า..บ้านเราอยู่ทางเดียวกันนะสิ!

ก็คงเห็นผมแล้วเหมือนกัน เจ้าตัวเลยรีบเดินมาหาผมทันที

"ขึ้นป้ายไหนเนี่ย" เป็นผมที่เริ่มบทสนทนาก่อน เขินชิบหายแต่ต้องทำตัวเนียน

เพิ่งเห็นความโชคดีของความผิวสีแทนของตัวเองก็วันนี้ หวังว่าแก้มของผมจะไม่ขึ้นสีแดงชัดเจนจนคนอื่นอีกฝ่ายสังเกตเห็นหรอกนะ

"ป้ายโรงพยาบาลอะ เห็นม่อนนั่งอยู่ก่อนแล้ว แต่เห็นใส่หูฟังอยู่เลยไม่ได้ทัก"

นี่ต้องเป็นแต้มบุญจากการแบ่งลูกขึ้นให้หมาจรจัดแถวบ้านบ่อย ๆ แน่เลย!!

"เฮ้ยยย ทักได้ บางทีก็ใส่แว่นแหละ ไม่ได้ฟังอะไร"

"แล้วม่อนขึ้นป้ายไหน"

"กุขึ้นก่อนถึงโรงพยาบาล 2 ป้าย"

ก็พยักหน้าเล็กน้อยก่อนจะอมยิ้มโชว์แก้มตุ๋น ๆ น่าบิบ เราเดินข้างกันเป็นครั้งที่สองไปยังโรงอาหารประจำ แต่รอบนี้นั้นจะต้องไม่เหมือนเดิม มัน..มันจะต้องไม่เหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา!

"ก็ วันนี้มึงเลิกเรียนกี่โมง" ผมพยายามทำเสียงให้ราบเรียบที่สุด ท่องไว้ว่าตรงนี้ไม่มีใครที่คิดอะไรเกินเลยแม้แต่นิดเดียว ไม่มี

"หกโมงอะ"

"เลิกพร้อมกูเลย มึงกลับรถเมล์กับกูมะ"

ไวย์ยยยย พุดไปแล้วววววว

ผมจ้องหน้าไอ้กิ้งแต่ในใจรอคอยคำตอบอย่างใจจดใจจ่อ

"เออเอาดิ"

ภาพตรงหน้าคือไอ้ม่อนคนสงบนึง แต่ใจจริงคือกูนี้น่าจะเซ็ด
สิงโตไปสู่วิ่งไกลแล้วไว้ยย

"เค นั่นเดียวเรียนเสร็จแล้วกูไล่นา"

"เออได้"

ผมยังคงรับบทม่อนคนสงบนึงต่อไป ทำเสียงเรียบ ทำเป็นคุม
สถานการณ์อยู่

"วันนี้มีเรียนแบดหรือ" ก็ถามขึ้นพลางเหลือบมองไม้แบดที่โผล่
ออกมาจากเป้ของผม

"เออ สี่โมง"

"เจอกันที่คอร์ท"

ว้อททททท อะไรนะ! ผมกับก็เรียนแบดด้วยกันหรอเนี่ย!

แต่บุญครั้งนี้ต้องมาจากการที่ผมช่วยแม่แอบพ้อโหลตรูปพระเอก
เกาหลีสองมือถือนั่น ๆ

ผมตื่นเต้นจนไม่รู้จะทำยังไงกับตัวเอง พอเดินแยกกับก็แล้วเลย
อัปเดตในเฟส แบบที่อีก 10 ปีเฟสบุ๊คแต่งเดือนแล้วต้องรู้ว่าวันนี้เกิด
อะไรขึ้น!

'อย่าน่ารัก'

เพราะไอ้มอนคนนี้จะเก็บอาการไม่อยู่แล้วนะ!

"ยิ้มเขี่ยไรวะมึง"

ไอ้ปองขยับแว่นสายตาของมันเป็นนิดนึงก่อนจะพยายามจับผิด
บางอย่างบนหน้าผม เจ้าตัวมักจะใส่แว่นสายตาเวลาเรียนหนังสือ ทำให้ดูดี
แบบหนุ่มแว่นเนิร์ด ๆ

ไม่ได้สิ ผมต้องชมก็คนเดียว ตบสมองตัวเองสิบทีเดียวนี่เลยนะ!

"เออหลอนซิบหาย ตาลอยสัส"

ไอ้บลูพูดเสริมแม้สายตาจะจืดจางไปที่สไลด์แล้วจดยิก ๆ อย่าง
ตั้งใจ ซึ่งขัดกับลูกปกติของมันที่ดูเป็นคนไม่ค่อยจริงจังกับการเรียน แต่
จริงจังเหลือเกินกับการแย่งผักไอ้ปอง

เห็นอย่างนี้มีรุ่นพี่หลายคนมาทาบถามเชิงเข้าชี้ให้มันประหวัด
เตือนคณะด้วย เพราะหน้ามันหล่อเอาเรื่องทีเดียว ไอ้ปองเล่าว่าไอ้บลูมัน
ปฎิเสธลูกเดียวจนพี่ ๆ เค้าบอกว่าจะช่วยมันปลุกผักในเกมเท่านั้นแหละ
มันถึงยอมตกลงทันที

เหอ ไอ้มอนละสงสารพวกพี่เค้าจริง ๆ

ไอ้ปองสะกิดผมอีกรอบด้วยสีหน้าเป็นห่วงเป็นใย..ที่พร้อมเสือก

"ก็..กูแค่มีความสุข"

"เรื่องก็หรอ"

"เออ..เอ้ย ไม่ใช่!!! "

เวร หลุดปากไปแล้ว เล็กลักแล้วกู!!

"กูดูออก อย่าแถ" ไอ้บลูผละสายตาจะสไลด์มาจ้องผมด้วยสายตา
อันตราย

อันตราย..เพราะความเสือกระดับสูงกำลังจะเริ่มตัน!

"แถ อะ ไร" นี่ผมคิดว่าผมเนียนมากสุดในชีวิตแล้วนะ

"ไม่เนียนไปเรียนมาใหม่คร้าบไอ้มอน"

ไอ้ปองจ้องผมด้วยสายตารู้สึกผิดก่อนจะรีบหันไปทำที่เป็นจตตาม
สไลด์อย่างรีบร้อน

"ไก่อ" จู๊ ๆ ไอ้บลูก็พูดขึ้นมาทำเอาผมจับต้นชนปลายไม่ถูก

"ไก่อ" เชี่ยไร?"

"มึงแบ่งไก่อทอดชิ้นใหญ่ให้ไอ้กี"

"ก็มันขอชิม"

"กูก็ขอชิม แต่มึงอมแล้วค่อยเอามาให้กู" โห้ไอ้บลู พูดดังซิบหาย
โตะข้าง ๆ หันไปทำทำอ้วกแล้วเนี่ย

"มึงขอข้า กูเอาเข้าปากไปแล้ว"

"มึงขอปไอ้กี"

"เออ เอ๊ย! ไม่ได้ชอบ แค่นสนใจ" เห้อ อยากตบปากตัวเองสักยี่สิบที!

"ปากแข็งสัส กูจะรอดู" ไอ้บลูพูดจบก็ยิ้มมุมปากแบบร้าย ๆ ทำเอา
ผมเสียวสันหลังวาบ

ตอนนี้ผมไม่ได้กังวลอะไรนอกจากที่ไอ้ปองกับไอ้บลูมันก็เรียนแบบ
ด้วยเหมือนกันนี่สิ!

ไ่ม่อนจะเริ่มเข้าหากีแบบเนียน ๆ ยังไงดีละทีนี้

ไม่นานนักช่วงที่ตื่นเต้นที่สุดของวันนี้ก็มาถึง ผมกับไอ้ปองติดรถแจ๊ซสีดำของไอ้บลูมายังคอร์ทแบดในมหาลัย ขนาดรถของไอ้บลูช่างไม่เข้ากับความสุขของเจ้าตัวเลยสักนิด..รวมถึงขนาดตัวผมด้วย เลยดูคล้ายปลากระป๋องอยู่เหมือนกัน

เราสามคนเดินไปเปลี่ยนชุดในห้องน้ำ เก็บกระเป๋าใส่เสื้อคอเกอ์ จากนั้นก็ไปนั่งจุ่มปีกบนเก้าอี้ยาวข้างสนาม ผมเริ่มจากการวอร์มเบาๆ เหมือนที่เคยทำเวลาเล่นกีฬาปกติ

จริงๆ แบดมินตันไม่ใช่แนวของผมเท่าไร ก็พอจะตีพอจะตบแบคแฮนด์ได้บ้างตามที่พ่อเคยผมกับพี่ก็พาไปเรียนตอนมัธยม

ได้บ้างที่แปลว่า ตีถูกบ้าง ไม่ถูกบ้าง แล้วแต่ดวง ไม่เหมือนว่ายน้ากับกีนวิบากซึ่งเป็นสิ่งที่ผมถนัด

"อ้าว มาเร็วจิงทุกคน" มะนาวเดินมาทางพวกเราในชุดกีฬาพร้อมเล่นแบด พร้อมเพื่อนผู้หญิงอีกสองคน และเจ้าคนน่ารักที่กำลังเดินตามต้อย ๆ รั้งท้าย

วันนี้ใส่เสื้อกีฬาสีดำ มีแถบสีแดงที่ไหล่ กับกางเกงกีฬาขาสั้นสีดำเหมือนกัน

จริง ๆ แล้วชุดนี้มันให้อารมณ์แมน ๆ มาदनักรักกีฬามากเลยนะ แต่ทำไมผมถึงรู้สึกว่ามันเ็นดูมากกว่า จู้ยยย อายากบิ๊บกั้ม!

"มิน่า ยิ้มไม่หุบ"

ไอ้ป่องทำเป็นเขยิบตัวเข้ามาใกล้ ๆ พุดกระซิบโคตรเบาจนไอ้บลูที่กั้ม ๆ เงย ๆ วอร์มร่างกายอยู่ไม่ห่างหันขวับมายั้กั้มให้

ไอ้พวกนี้แหม่งแซวกันเก่ง อย่ารอให้ถึงทีกูบ้างเถอะ!

ผมแกล้งทำเป็นไม่รู้เรื่อง ขยับแขนขยับขา วอร์มอัพต่อ นี่ก็ทำเป็นไม่มองก็ด้วยนะ รับบทคนเนียนสุดอะไรสุดเลยจ้ะไอ้ม่อน

กลุ่มของมะนาวเดินมาสมทบกับพวกผม พวกเราพักหายใจและแนะนำตัวกันนิดหน่อย เพื่อนของมะนาวเรียนคนละเมเจอร์กับผม แต่เหมือนจะมาจากโรงเรียนเดียวกับมะนาวและกิ

สาวลั้มนหน้าลั้มนหลังเลยแฮะเจ้าคนน่ารักของผมเนี่ย

ผมแอบสังเกตว่าทุกคนดูสนิทกับก็มาก ๆ มีการเล่นหัว คล้องแขน กันตลอดเวลา แต่ก็กลับไม่เคยจับตัวเพื่อน ๆ ผู้หญิงเลย มากสุดก็แค่ผลัก แขนเบา ๆ

ให้เกียรติผู้หญิงซะด้วย เท่ซะจนไอ้ม่อนอยากจะลงไปแต่ดินที่พื้น!

คุยเล่นกันได้ไม่นาน อาจารย์ประจำวิชาแบดก็เรียกให้ทุกคน รวมตัว สั่งให้วิ่งรอบคอร์ทเพื่อเป็นการวอร์มอีก ก่อนจะสั่งให้ทุกคนจับคู่ เพื่อลองตีลูกโต้กันไปมา

ผมคู่กับไอ้ปอง ส่วนไอ้บลูไม่มีคู่เลยได้คู่กับอาจารย์แทน

อาจารย์ขออาสาสมัครในหาดีโต้ให้เพื่อน ๆ ดูเป็นการสาธิต ทั้ง คอร์ทเงียบกริบจนกระทั่งมะนาวยกมือแล้วพูดขึ้นมา

"อาจารย์คะ คนนี้เลยคะ! คนนี้แชมป์ระดับเขตสมัยม.ปลาย" เพื่อนสาวของมะนาวเสนอขึ้นพลางชี้ไปที่กีซึ่งเหมือนจะแอบหลับลงไป กับแขนตัวเอง

ทุกคนตื่นเต้นกับคำว่าแชมป์ระดับเขตมากจนต้องหันขวับไปดู

ภาพที่เห็นตรงหน้าคือ แชมป์ระดับเขตคนนั้นน้อย ๆ เกยหน้า ขึ้นมาตาปรือ ๆ เอาแขนปาดน้ำลายเล็กน้อย

เดี๋ยวนะ เจ้าคนน่ารักของผมเป็นแชมป์ระดับเขตเลยหรอ!

ก็ที่อยู่ในอาการเพ็งตื่น ลูกขึ้นตามแรงดึงของเพื่อนข้าง ๆ ก่อนจะคว้าไม้แบดที่วางอยู่ข้าง ๆ ตัวแล้วเดินไปยังฝั่งตรงข้ามอาจารย์อย่างช้า ๆ

"ไหนๆ เรามีแชมป์ระดับเขตละ ผมไม่ยังมือแล้วกันนะ"

เจ้าคนน่ารักที่เพ็งตื่นยิ้มแหย ๆ เกาท้ายทอยแก้เขิน ไม่แน่ใจว่าเงินที่อาจารย์แช่วหรือเงินที่ตัวเองแอบหลับแล้วน้ำลายไหลกันแน่ ยังไม่ทันที่อาจารย์จะเริ่มเสิร์ฟลูกแรก ไอ้สมปองก็ยัดบางอย่างใส่มือผม

"อะ เผื่อได้ใช้"

ผมค่อยๆ มองของที่อยู่ในมือแบบงง ๆ พร้อมเครื่องหมายคำถามเป็นสิบบนหน้า

แท่งยาตม

เพื่อ?

"ให้กูทำไมวะ กูไม่ได้เป็นอะไร"

"เดี๋ยวมึงก็เห็น เชื่อกู" ไอ้ปองตบไหล่ผมปุ ๆ หันไปหัวเราะหิ ๆ กับไอ้บลูที่แหม่มองมาด้วยสายตาน่าสงสัยอีกแล้ว

ป๊อก ฟีบ ป๊อก ป๊อก ฟีบ ...

เสียงลูกแบดกระแทกเส้นเอ็นเริ่มดั่งขึ้นเป็นจังหวะ

ทั้งอาจารย์และกี้อยืนอยู่แทบจะตำแหน่งเดิม อาศัยการโยกตัว
เอี้ยวไปเอี้ยวมาตีลูกโต้ตอบ

แล้วมันก็เริ่มเร็วขึ้น

เร็วขึ้นเรื่อยๆ

ป๊อก ฟีบ พับ ฟีบ บับบ

อาจารย์เริ่มโยกซ้ายที ขวาที ตบลูกแบดดังผัวะ ๆ ๆ

ก็ไม่น้อยหน้า โยกตัวตามลูกไปอย่างง่ายดาย ข้างหน้าที่ข้างหลัง
ที พอได้จังหวะก็ตบกลับแบบไม่ยั้ง

ตัวเล็กแค่นั้น แต่ตบกลับโคตรแรง ทำเอาผมเสียวสันหลังวาบ
หลายทีแล้ว

สองคนตีได้กันด้วยความมันส์ท่ามกลางเสียงเชียร์ของเพื่อนร่วม
คลาสประจวบที่เชียร์มวยอยู่ติดขอบเวที และในจังหวะที่อาจารย์จัดลูกตบ
ของก็กลับไปเป็นลูกโด่ง ก็สาวเท้าสองสามก้าวเข้าไปใกล้ ๆ เนื้ทอย่าง
รวดเร็ว และเมื่อเข้าไปถึงจุดที่คาดว่าลูกจะตกลงสู่พื้นพอดิ ก็ก็กระโดดตัว

Cloudberry

ลอยแล้วจ้างแขวนชาวฟาดลูกแบดเสียงดังปึก ลงพื้นฝั่งอาจารย์เต็มแรงด้วย
ท่าทางสบาย ๆ

เพื่อน ๆ โหร้องแสดงความดีใจเหมือนประเทศไทยแข่งโอลิมปิก
ชนะ ก็กลับมาวันที่เดิมพร้อมหน้าที่มีเหงื่อผุดขึ้นมาเล็กน้อยและแก้มแดงที่
ยิ่งแดงขึ้นมากกว่าทุกวัน นั่งลงเสร็จเจ้าตัวก็เอาหน้าถูกับแขนเสื้อตัวเอง
เพื่อซับเหงื่อแบบลวก ๆ

และตอนนั้นเองที่ม่อนมีความฝัน..อยากจะเป็นเสื้อตัวนั้น!

"ไอ้ป๋อง อันนี้ ภูขอเลยนะ"

ยังไม่ทันที่ไอ้ป๋องจะตอบอะไร ผมทำการยึดยาคมใส่รูจมูกไปครึ่ง
แท่ง แสดงความเป็นเจ้าใหม่ของทันที รู้สึกได้เลยว่าหัวใจเต้นแรงมาก เส้น
เลือดในสมองก็เหมือนจะแตก มันตบ ๆ ไปหมด

ไอ้สัสสสส คนอะไรวะ เท่ชิบหาย!!

หนูเลมอนยอมเป็นเมียเค้าเลยอะแม่ ฮือออออออ!!

แต่ถ้าได้เค้ามาเป็นเมียม่อนจะดีมาก มูแน่ ๆ ๆ ๆ

ฉบับที่ ๑

ผมเพิ่งพบว่าความท้าทายขั้นสุดของวันนี้คือการพยายามขมิบรูจมูกเพื่อไม่ให้ยาตมที่เสียบคาไว้ร่วงลงพื้นในขณะที่ผมกำลังซ้อมแบดกับไอ้ป่องในตอนนี้อาจารย์สั่งให้ทุกคนฝึกซ้อมตีลูกโต้กันเป็นจำนวน 50 ลูกกับคู่ของตัวเอง เพื่อที่จะสอบเก็บคะแนนท้ายคาบ

นอกจากผมจะต้องใช้สมาธิในการบังคับรูจมูกให้ขมิบยาตมไว้ให้มันคงแล้ว ยังต้องพยายามบังคับไม่ให้ตัวเองเผลอมองคอร์ทข้างๆ ด้วยนี่สิเจ้าคนก็คนเผลอนั่นเผลอกับผมพอดี ซ้อมหัวใจวายไว้ก่อนเลยติ่มย่ะ

“ไ่ม่อน มึงไม่ขยับขาบ้างวะ ยืนนิ่งอยู่ได้”

“รู้สึกไม่ค่อยสบายอะ”

“โอ้ยยยยย เชนก็บอกกกก”

ไอ้ป่อง ไอ้เพื่อนเวร..

ผมถลึงตาใส่มันเป็นการคาดโทษ พร้อมสูดยาตมเข้าปอดลึก ๆ ไปอีกหนึ่งทีเพื่อสงบสติอารมณ์ แอบชำเลืองมองคูเจ๊าก็แบบเนียน ๆ ก็ยังเห็นเจ้าตัวตั้งหน้าตั้งตาซ้อมกับคู่ตัวเองอยู่

รอดไป..

การสอบเก็บคะแนนผ่านไปด้วยดี ผมกับไอ้ปองดีได้ไม่พลาดเลยสักลูก เมื่อสอบครบทุกคู่อาจารย์ก็ปล่อยให้แยกย้าย ผมรีบตรงดิ่งไปห้องน้ำเพื่อล้างหน้าล้างตาเพราะรู้สึกวับหน้ามันร้อนผ่าว ๆ ไปหมด

ไม่รู้ว่เพราะคอร์ทมันร้อน หรือเพราะว่าเงินเจ้าคนน่ารักที่วันนี้เทจนไ่ม่อนอยากจะลงปด้นที่พื้นแล้วร้องว่า 'อยากได้' เป็นร้อย ๆ ครั้งกันแน่!

และในจังหวะที่ผมวกน้ำใส่หน้าเพื่อคลายร้อน สายตาก็ก่เลื้อยไปเห็นเจ้ากิมยี่นล้างหน้าอยู่ข้างตั้งแต่ตอนไหนก็ไม่รู้ ยิ่งนึกภาพเจ้าตัวฟาดลูกแบดก็เงินไปหมด

แต่จังหวะนี้ต้องตีเนียนเท่านั้น!

“ตอนมึงตีแบดคือโคตรเท่”

“ก็ไม่น่าขนาดนั้นน่น” ก็พูดจบก็หัวเราะแหะ ๆ แก่เงิน

“ตีมานานยังวะ” ผมยังคงใช้น้ำเสียงเรียบนิ่งให้ดูเป็นธรรมชาติมากที่สุด

“ป.5 มั้ง เมื่อก่อนอ้วน พออยากให้ออกกำลังกาย”

“อ้ออ”

จ๊วยย ไอ้ตัวเด็กอ้วนของเลมอนนน

“เดี๋ยวขอล้างตัวแป๊บนึงนะ แล้วค่อยไปป้ายรถเมล์กัน”

ก็พุดจิบก็รีบเดินเข้าห้องน้ำไปเลย ส่วนผมยืนหน้าแดงอยู่หน้า
กระจกจนอาจารย์ที่เดินออกมาจากห้องอาบน้ำนึกว่าไม่สบาย

โถ่ อาจารย์ ผมแค่เงินไอ้เจ้าคนน่ารักครับ!

สุดท้ายผมกับก๊ากก็ได้ติดรถไอบัลดูมาลงที่ป้ายรถเมล์หน้ามอ ไอ้ก๊าก
ไปแล้ว แต่ในจังหวะที่ผมกำลังจะก้าวขาลงจากรถ ไอบัลดูกับไอ้ปองมีการ
แซวตบท้ายนิดหน่อยตามสไตล์พวกมัน โชคดีที่มันทำแค่ขยับปากเป็น
ประโยคสั้นว่า ‘ไม่ธรรมดานะมึง’

ถ้ารู้ล่วงหน้าว่าหัวใจจะโดนแอทแทคเต็ม ๆ ขนาดนี้ ไอบัลดูคนนี้
จะไม่เสนอหน้าไปชวนไอ้ก๊ากกลับบ้านเลย มุ่แน่!

ตรงป้ายรถเมล์นี้มีร้านเครปโปรดร้านใหม่ของผมตั้งอยู่ เห็นว่า
วันนี้คิวไม่เยอะเลยลองชวนก๊ากไปกินดู และภาพตรงหน้าก็คือภาพที่ผมอยาก
เห็นมากที่สุดของวันนี้

ภาพก็กำลังมองเครื่องบินเตาด้วยสายตาเป็นประกายเหมือนในการ์ตูนไม่มีผิดเพี้ยน

เมื่อก็ยังเปิดโหมดต่ออยู่เลย ตอนนี่กลับมาโหมดน่ารักแล้วชะงั้น

“ป้าครับ วันนี้ผมเอาแฮม ไข่ แบ่งนึ่ง ๆ นะครับ” นี่คือเมนูโปรดของผม

ผมหันไปทางที่นั่งเหมือนจะลังเลว่าจะสั่งใส่อะไรดี เพราะมีให้เลือกเยอะแยะไปหมด

“ผมเอาแฮม ไข่ เหมือนกัน แต่ขอแบ่งกรอบ ๆ นะครับ”

“ชอบเหมือนกันเลยวะ” ผมเริ่มพูดขึ้นก่อน เมื่อรู้สึกหายใจแล้วนิดนึง

“เออ แฮมไข่อร่อยสุดละ” เจ้าก็ตอบปากขยับมูบมิบ ๆ แต่สายตา ยังคงกวาดไปรอบ ๆ แอบมองท้อปिंगอื่น ๆ อยู่ดี

ผมเหลือบมองก็พร้อมคำถามในหัว

ปกติมนุษย์เพศชายเม่งน่ารักได้ขนาดนี้เลยหรอวะ?

พอนึกดูดี ๆ แล้ว ผมยังไม่เคยลองวิเคราะห์คนข้าง ๆ แบบจริงจัง และผมก็ไม่รู้เลยว่าก็เป็นแบบผมหรือเปล่า หรือจริง ๆ แล้วมันอาจจะชอบผู้หญิงก็ได้

“ม่อน เดียวขอเข้าร้านนี้แป๊บนะ เอาไรปะ” โอ้เจ้าคนน่ารักของ ผมผละสายตาแป้วแห้วของมันจากเตามามองที่ผม ผมส่ายหน้านิดหน่อย เจ้าตัวจึงรีบวิ่งปรี๊ดเข้าไปในร้านสะดวกซื้อที่เปิด 24 ชั่วโมงอย่างรวดเร็ว

ก็ออกมาพร้อมขนมโคลลอนรสช็อคโกแลตและขนมอีกสองสาม อย่างที่กำลังถูกเก็บใส่กระเป๋าเป้ และเป็นเวลาเดียวกับที่เครปของเราสอง คนเสร็จพอดี เราสองคนนั่งกินเครปข้าง ๆ กันระหว่างรอรถ โดยไม่ได้พูดอะไรกันมาก

ผมว่ามันคงเป็นภาพน่ารักน่าเอ็นดูพอตัวในมุมมองของคนที่ผ่านมา ไปผ่านมา ถ้าไม่ติดว่าพวกเราโคตรจะรีบกินเพราะใช้พลังงานทั้งหมดไปกับการตีแบดจนยึดทุกอย่างหมดเกลี้ยงภายในไม่ถึงสองนาทีก่อนนะ!

ในที่สุดรถก็มา โชคดีที่วันนี้มีที่นั่งว่างเยอะไปหมด เราสองคนเลย ได้นั่งข้าง ๆ กัน มีโอกาสอยู่ลำพังด้วยกันทั้งที จะให้ผมยอมปล่อยเวลาผ่านไปเฉย ๆ ก็ไม่ใช่เรื่อง

ท่องไว้ม่อน ต้องเป็นธรรมชาติ!

“ปกติเวลาร่างมึงทำอะไรวะ” ผมถามออกไปในขณะที่ก็กำลังมองไปรอบ ๆ รถ

“เล่นเกม อ่านการ์ตูนไปเรื่อยอะ”

“เออเหมือนกัน เล่นเกมไรวะ”

“ก็หลายเกม แต่ที่ชอบคือปลูกผัก”

ไอ้ก็ไม่พูดเปล่า หยิบมือถือน้ำมากดเปิดแอปให้ผมดูด้วย

“อ่อ เกมนี้ ไอ้ป้องกันไอ้บลูเล่นแม่งทั้งวัน”

“เฮ้ย จริงดิ เดียวต้องแอดไปละ”

ก็ทำหน้าตื่นเต้นมาก พอ ๆ กับเวลาที่ไอ้ปองแม่งแย่งผักจากไอ้บลูได้ ผมกับก็คุยเรื่องเกมกันอีกนิดหน่อย ก็ถึงป้ายที่ก็ต้องลง เจ้าตัวเดินไปกดออกที่เสาตรงประตูแล้วยืนอยู่ตรงนั้นในขณะที่รอให้รถเข้าจอดที่ป้าย

แต่อยู่ ๆ ก็เดินกลับมาแล้วล้วงบางอย่างออกมาจากกระเป๋าแล้วส่งให้ผม

“เกือบลืมนะซื้อยามาให้อะ เห็นอาการไม่ดีตอนอยู่ในคอร์ท”

ก็ยิ้มกว้างก่อนจะรีบเดินลงจากรถไป

ตอนนี้ไม่ใช่แค่ไม่สบาย แต่ไอ้ม่อนจะตายแล้ววว

เจ้าหัวใจของม่อนนนน!!!

ผมโบกมือบ้ายบายก็ทิ้งจากรถไปแล้วผ่านทางหน้าต่างรถ เจ้าตัว
โบกมือกลับก่อนจะตั้งหน้าตั้งตาเดินขึ้นสะพานลอยไป

รถออกจากป้ายมาเรียบร้อยแล้ว แต่ทำไมหัวใจผมยังคงอยู่ตรงนั้น
กันนะ และวินาทีนั้นเอง ไอ้ม่อนคนนี้ก็ตัดสินใจว่า

วิธีที่ไอ้ม่อนจะใช้จิบก็ คือการทำตัวเนียนเป็นเพื่อนสนิทกับมันนั่น
แหละ!

รอให้ถึงวันต่อไปไม่ไหวแล้ว มูแน่ ๆ ๆ

“พ่อ ทำไมลูกมันเอาแต่ยืมแบบนี้ แม่ใจไม่ดีเลย..”

“....”

“พ่อว่าลูกมันมีสาวรีเปลา”

“....”

Cloudberry

“เอ๊ะ หรือลูกมันจะโดนทำของใส่!!! กี้!! เอน้ำมนต์จากในห้องพระ
มาให้แม่ที”

“แม่!!!”

ทำไมแม่ถึงไม่เข้าใจม่อนเลย ม่อนก็แค่มีความรักเอง มุแนง!

ฉบับที่ ๗

เช้าวันนี้ผมยืนอยู่หน้าร้านกะเพราไก่กรอบเจ้าประจำพร้อมไต้เตา
ดำเหมือนหมีแพนด้า การแจ่งเตือนจากเฟสบุ๊คเมื่อคืนทำให้ผมนอนไม่หลับ

เพราะกิมาไลค์โพสของผม!

เจ้าตัวจะรู้มัยว่าโพสที่ว่า 'อย่าน่ารัก' มันหมายถึงตัวเองเนีย!

ผมตาค้างไปหลายชั่วโมงเลยตัดสินใจทักไ้บ่บงกับไ้บ่บงที่นอน
โคตรดีก็ให้ช่วยสอนเล่นเกมปลูกผักแก้เซ็ง จนผมสะดุ้งตื่นมาอีกทีตอนตีสี่
เพราะฝันว่าตัวเองเป็นผักกาดที่ไ้บ่บงกับไ้บ่บงแย่งกันเก็บ

แล้วอยู่ดี ๆ ก็ปรากฏเป็นร่างของกิในชุดขาวสวนน่ารักคิซุที่เดิน
อาด ๆ มาเก็บผักกาดต้นน้อย ๆ อย่างผมไปแทน

ภาพตัดมาอีกทีตอนที่ไ้ก้ก็เต็ดใบของผม แล้วโยนใส่หม้อชาบูอย่าง
ไร้ความปราณี!

ผมรู้สึกร้อน ร้อนมากกกก

ไม่ก็วินาทีต่อมาผมก็สะดุ้งตื่นพร้อมใบหน้าที่ชกไปด้วยเหงื่อ

ตอนนี้แค่อยากถามตัวเองว่าใครมันให้อูตริห่มผ้าห่มตั้งสามชั้นกัน
ร้อนไวยยยยยย!

เสียงสวรรค์ของป้าคนชายที่บอกว่า 'ได้แล้วลูก' เบรกสมองผมจาก
การรีเพลย์ภาพฝันเมื่อคืนนี้

ฝันถึงก็มันก็ตืออยู่หรอก แต่ฝันว่าตัวเองโดนเอาไปทำซาบูก็ยังไม่
อยู่ ผมหยุดความคิดก่อนจะเดินกลับไปยังโต๊ะประจำที่มีไอ้ปองกับไอ้บูนั่ง
อยู่แล้ว

"วันนี้พี่สองนัดทำกิจกรรมใช้ปาวะ"

ไอ้ปองถามขึ้นโดยที่ตามันยังต้องอยู่กับจอมือถือที่หน้าจอโชว์เกม
ปลุกผักอยู่ตามเคย

"เออ เห็นเขียนในกรุปไลน์" ผมตอบพลางเอาไก่ทอดชิ้นใหญ่เข้า
ปาก

จริง ๆ ผมก็อยากลองเมนูอื่น ๆ ดูบ้างนะ แต่พอเดินไปที่ร้านป้า
จิตได้สำนึกก็เรียกร้องหาคะเพราไก่กรอบทุกที

ไอ้บูนูเดินมาถึงโต๊ะพร้อมน้ำแดงสองแก้ว สองสามวันมานี้ไอ้สอง
คนนี้นับชอบกินน้ำแดงเฮลส์บลูบอยมากครับ

กินน้ำแดงอะไม่แปลก แต่แปลกตรงที่ทำไมพวกมันต้องกินกันคนละหลาย ๆ แก้ว

นี่เพื่อนหรือกุมารทองวะ ม่อนง

ไอ้บลูเดินมาถึงโต๊ะ วางแก้วน้ำแดงเสร็จสรรพก็รีบหยิบมือถือออกมาจากกระเป๋าทางเกงเพื่อเล่นเกมของมันต่อ

"เออ วันนี้ตอนเที่ยงมีจัดบูธแนะนำชมรมนะ พวกมึงจะดูปะ" ไอ้ปองพูดพลางกดจอมือถืออีก ๆ

ผมกับไอ้บลูพยักหน้ากันหงิกหงักเพราะตอนนี้ไม่มีใครปากว่า

ยังงั้นวะวันนี้ช่วงเช้าพวกเราสามคนก็เรียนด้วยกัน พักเที่ยงก็ต้องมาด้วยกันอยู่ดี

บูธชมรมจำนวนกว่ายี่สิบบูธถูกจัดขึ้นที่ลานกิจกรรมในร่มของคณะ มีตั้งแต่ชมรมที่เห็นได้ทั่วไป เช่น กีฬา ทำอาหาร ศิลปะ ดนตรี ไปจนถึงชมรมอาสา บอร์ดเกม อ่านนิยาย ดูดวง และอื่น ๆ อีกมากมาย

ชมรมแต่ละชมรมคือชื่อสร้างสรรค์มากกก แต่ตัวท้อปที่ผมชอบมาก ๆ มีอยู่สองสามชมรม

'ชมรมคนมีคู่ไม่รู้หรอก'

จุดมุ่งหมายของชมรมคือ การวางแผนชีวิตการลงทุนและการเงิน หากต้องอยู่เป็นโสดตลอดชีวิต รวมถึงสอนวิธีการเล่นแอปหาคู่ที่ถูกต้องทั้งในทางทฤษฎีและทางปฏิบัติ

พิกตรงที่บูธนี้คนเยอะมากกกกกก เยอะสุดในงานแล้วมั้งเนี่ย

'ชมรมอควอเรียนในบ้านคุณ'

พูดคุยกแลกเปลี่ยนเรื่องปลาสวยงาม แต่ละสัปดาห์จะมีการจัดมิตติ้งกันด้วยนะ แต่ไม่ใช่มีตติ้งของสมาชิกชมรมหรอกนะ เป็นการมิตติ้งของเหล่าปลาที่มาในตู้ปลาพกพาพร้อมป้ายชื่อประจำตัวต่างหาก

น้องสเตลล่า น้องฮันนี่ปี น้องราชาปลา น้องศรียุพา น้องอควอแมน ...พิกสุดคือ น้องอเล็กซานเดอร์เดอะฟิช ชื่อแม่งยาวไปไหนก่อนนน

อยู่บ้านน้องคงเหงาแหละ มาเห็นหน้าเพื่อนบ้างไรบ้างอะเนอะ

'ชมรมสวรรค์รอเราอยู่ตรงหน้า'

ชื่อก็คงจะดูกำกวมหน่อย ๆ แต่มันไม่ใช่อย่างที่คนใจบาปแบบที่เราคิด เดี๋ยวจะเข้าไปใกล้ ๆ คือนึกว่าอยู่วัด!!! ใครให้พวกพี่เอาพระพุทธรูปมาตั้งวะ!! แล้วรูปเทียนนั่นคืออะไร ยังไม่รวมเสียงบทสวดมนต์ที่พวกพี่มันเล่นต่อลำโพงจนดังไปบูธข้าง ๆ

ผมละสังสารขมรมต้น K-Pop ข้าง ๆ มาก เพลงเกาหลีที่เปิดผสม
กับบทสวดมนต์แม่งพีคจริง

แค่ไอ้ปองเฟลอเฉียดเข้าไปเพราะไอ้บลูหลัก แม่งได้หนังสือสวด
มนต์เล่มเล็กมาเป็นของที่ระลึกเฉย

ส่วนขมรมที่ดึงดูดความสนใจของผมมากสุดในงานคือขมรมที่มีชื่ออัน
เก๋ไก๋ว่า

'ขมรมป๊อปปี๋ตามหาถุงเท้า'

ในบูธมีพี่ผู้ชายร่างค่อนข้างอวบ มีไรหนวดสีเขียว ใส่แว่น ขนาดตัว
เท่าหมึกคนหนึ่งนั่งอยู่ พี่แกนั่งหลับตา หลังตรงเป๊ะ ส่วนมือสองข้างวาง
ประสานหลวม ๆ อยู่บนโต๊ะ

ขณะที่ผมจ้องพี่เขาอย่างสงสัย อยู่ ๆ ตาพี่แกก็เบิกโพลงขึ้นมา

"น้องหาถุงเท้ายังไม่เจอใช่มั้ย"

ผมมองซ้ายมองขวา เห็นไอ้ปองกับไอ้บลูเดินนำไปนู่นแล้ว แล้วที่
ตรงนี้ก็ไม่มีใครเลย มีแค่ผม

ผมมองหน้าพี่เค้า แล้วชี้ที่ตัวเอง

"ผมหรอพี่?" ผมก็มดูที่เท้าโดยอัตโนมัติ เอ้า ถูงเท้ากูก็ไม่ได้หายนี้
หว่า

"ใช่ น้องนั่นแหละ" พี่แกจ้องมาแบบไม่กะพริบตา

"แต่ถูงเท้าผมอยู่ครบนะพี่"

"เคยดูหนังพอมดที่ตังมาก ๆ มั้ย"

"เคยครับพี่"

"นั่นแหละ Inspiration ของชมรมเรา"

"..."

"ตัวแทนแห่งความอิสระและคุณธรรม"

ห๊ะ เดียวก่อนพี่ กูงแล้ว

อยู่ ๆ พี่แกก็กัมไปหยิบบางอย่างที่เก๊าอี้แล้วยื่นมาให้ผม มันเป็น
กระดาษขนาด A4 ที่เขียนรายละเอียดเกี่ยวกับชมรมอยู่ ผมเลยต้องเดินเข้า
ไปรับอย่างเสียไม่ได้

"เอาไปอ่านก่อนได้ งานชมรมมีพรงนี้อีกวัน"

"..."

"พี่ก็ยิ่งรอรู้งเท้าของพี่อยู่ คิดว่าน้องอาจจะหาอยู่เหมือนกัน"

"ค..ครับพี่ ขอขอบคุณครับ"

ผมเดินง ๆ ออกมาจากตรงนั้น รีบเดินไปหาไอ้ปองกับไอ้บลูที่อยู่ตรงบูธกีฬา

ไอ้บลูมันลงทั้งบาส ทั้งบอล เพราะมันชอบเล่นกีฬากลางแจ้ง ส่วนไอ้ปองลงชมรมศิลปะและชมรมแม่ศรีเรือน มันบอกว่าอยากฝึกร้อยมาลัยไปให้ยายให้ว้พระ แถมยังอวดใหญ่ว่าเป็นมันผู้ชายคนเดียวในชมรม

เอาที่มึงสบายใจเลยเถอะเพื่อน

ส่วนผมเดินดูอีกนิดหน่อยก็ไปสะดุดใจกับชมรมอาสาพัฒนาชนบทห่างไกล เลยตัดสินใจสมัครไปทันที

"ปอง บลู ม่อน เข้าชมรมไรกันบ้างอะ" เสียงคุ้นเคยของผู้หญิงคนนึงดังขึ้นมาจากด้านข้าง

มะนาวเดินมาพร้อมเจ้าคนน่ารักที่ดูตื่นตาตื่นใจกับงานนี้ไม่น้อย

"เราเพิ่งลงชมรมแม่ศรีเรือนกับชมรมอาสาไปอะ มะนาวลงอะไรไปบ้าง"

"เรากับกิลลงชมรมบอร์ดเกมไปอะ ว่าจะลงเพิ่ม แต่ยังไม่รู้จะลงอะไรดี"

"มะนาวลงชมรมอาสาสมัคร เรา ไ้บ่ลู่ ไ้ม่อนลงกันหมดเลย เพื่อได้ไปออกค่ายด้วยกัน"

มะนาวกับกี้ก็ดูสนใจเลยพากันไปลงชื่อทันที

แค่แอบคิดภาพไปค่ายอาสาไปกับเจ้าน่ารัก ก็โคตรฟินจนใจสั่งระดับยี่สิบบริคเตอร์แล้ว!

ช่วงบ่ายของวันนี้ เวลาช่างผ่านไปอย่างรวดเร็ว แค่ว่าพรึบตาตอนต้นชั่วโมงที่เดียวก็กลายเป็นตอนที่อาจารย์เลิกคลาสแล้ว..ผลอหลับในไปแป๊บเดียวเอง

เย็นนี้พวกผมมีนัดทำกิจกรรมกับเหล่าพี่ปีสองอีกครั้ง ปีหนึ่งผู้เหน็ดเหนื่อยจากการเรียนตลอดทั้งวันเลยมารวมตัวกันอยู่ลานกิจกรรมที่เดียวกับเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว

พี่ๆ เดินแจกป้ายชื่อที่น้อง ๆ ในกลุ่มตัวเองทำไว้ คงรู้แหละว่าถ้าให้เก็บกลับบ้านเองต้องหายแน่นอน เมื่อเดินมารับป้ายแล้วปีหนึ่งทุกคนก็ถูกจัดให้นั่งเป็นแถวคู่ตามกลุ่ม เหมือนตอนเข้าค่ายยังเิงอย่างนั้น

"สวัสดีครั้บบบบ น้อง ๆ ทุกโคนนนน"

Cloudberry

"ฮึวววววววว"

ทั้งตัวแทนพีปีสอง ทั้งกลอง ทั้งแทมโบลิน จัดมาเต็ม ๆ แบบ
ฮึกเฮิม

ตัดภาพกลับมาที่พวกผม ซึ่งนั่งเฝ้าบกริบจ้องพวกพีกันตาแป๋ว

"ไหนขอเสียงพีหนึ่งหน่อยยย"

เหมือนอารมณ์ดูคอนเสิร์ตร็อคแต่ปรากฏว่าคนดูยืนหลักันหมด
เลย..จนกระทั่งพีเค้าเริ่มส่งมุกกันไปมาจึงเริ่มมีเสียงหัวเราะขึ้นมาหน่อยนึง

ทีมตัวแทนพีปีสองประกอบไปด้วยรุ่นพีประมาณ 6-7 คน มีทั้ง
ชายจริง หญิงแท้ และไม่แท้ปน ๆ กันไป พี ๆ เริ่มแนะนำตัวทีละคน ซึ่งใน
ทีมนั้นมีพีปีสองกลุ่มผมอยู่ด้วย

"ขอบคุณน้อง ๆ ที่มาร่วมกิจกรรมในวันนี้ะคร้าบบ อย่างที่รู้ ๆ
กันอยู่ว่าในช่วงปีหลัง ๆ มานี้ทางมหาลัยของเราไม่มีการรับน้องอย่างเป็นทางการ"

เมื่อเห็นว่าทุกคนตั้งใจฟัง พีเค้าเลยพูดต่อ

“แต่พวกพี่เห็นว่ากิจกรรมสันตนาการจะทำให้พวกพี่ได้มีโอกาสรู้จักกับน้อง ๆ ทุกคนมากขึ้นเลยจัดกิจกรรมสันตนาการกันมาเรื่อย ๆ ขอชาวเสียงหน่อยซิ....ไหน ใครมาเพราะอยากรู้จักกับพวกพี่บ้าง?”

มีคนยกมือประมาณครึ่งหนึ่ง

พวกมึงยกมือเพราะเกรงใจกันแหละ ใ้ม่อนรู้ล่ะ เพราะถูกชักเหมือนกันคร่ำบบ เผอิญเป็นคนดี กลัวพี่ ๆ เสียใจ

"ใครมาเพราะอยากรู้จักเพื่อนใหม่บ้าง!!"

"ใครมาเพราะกลับบ้านไปไม่มีอะไรทำ!!"

"ไหนดน ใครมาหาเพราะอยากหาแฟนนน!!!"

อ้อหือออ ทิ้งยกกันเกือบทุกคนเชียวนะ

พอชาวเสียงเสร็จแล้วพี่ ๆ ก็ทำการสอนเพลงที่เคยใช้ในการรับน้องที่ร้องต่อ ๆ กันมาหลายรุ่น พร้อมกับเดินให้ดูเพลงต่อเพลง

บอกเลยว่าบันเทิงมากกกก พวกพี่ปีสองทั้งยังมุกทั้งร้องทั้งเต้นกันจัดเต็มเอาแทบหลุด จนผมเริ่มสงสัยว่านี่พวกพี่มาเรียนหรือมาเล่นคณะตลกกันแน่

จากตอนแรกที่ปีหนึ่งเจียบกริบ ตอนนี้อย่างทุกคนให้ความร่วมมืออย่าง
ดี พี่ให้ร้องก็ร้อง พี่ให้เต้นก็เต้น ผมว่ามันเป็นการละลายพฤติกรรมที่ดีมาก
เลยนะ

ไ้ผู้ชายปีหนึ่งจากกลุ่มข้าง ๆ ผมนะ จากที่มันเต้นกึก ๆ แบบติด
จีน ผ่านไปแค่สามเพลงแม่เต้นไ้ย่างยังกับอยู่ผับ EDM แบบนี้ได้หรวะ
มึงงงงง

จนมาถึงเพลงที่ชื่อว่า 'แจว' พี่ปีสองสอนพวกผมให้ร้องและสาธิต
การเต้นเพลงแจวให้ดู ซึ่งผมว่าเพลงแจวมันสนุกและสร้างสรรค์ตรงที่เราได้
เปลี่ยนเนื้อเพลงเองได้ คนที่มีอะไรตรงกับคำที่อยู่ในเนื้อเพลงจะต้องลุก
ขึ้นมาเต้นท่าแจว หรือก็คือท่าพายเรือแบบเร็ว ๆ นั่นเอง

"แจวมาแจวจ้าจิก น้านี้่งไหลลิกนิกถึงคนแจว

แจวมาแจวจ้าจิก น้านี้่งไหลลิกนิกถึงคนแจว

แจวเรือไปซื้อปลาทุ แจวเรือไปซื้อปลาทุ ขอเชิญน้องบลูลุกขึ้นมา
แจวววว"

ไ้บลูผู้โด่งดังเนื่องจากตำแหน่ง 'ตัวเต็งเดือนคณะ' รีบติดตัวขึ้นมา
แจวด้วยความกระตือรือร้นเกินเบอร์ไปมากกกก

ไอ้ห้าบลู มึงแจวยังไงให้เหมือนท่าสตาร์ทมอเตอร์ไซค์วะ กูงมาก
กกกกกกก

แต่เหมือนท่าแจวไอ้บลูมันจะถูกใจพี่ปีสองและเพื่อน ๆ ร่วมชั้นปี
เอามาก ๆ ทุกคนทั้งโห่ร้องทั้งปรบมือ พวกผู้หญิงทั้งหญิงแท้หญิงไม่แท้
นั่งยิ้มหน้าแดงกันหลายคนเลยแฮะ ก็นั่งแหละครับไอ้บลูมันหล่อจริง คน
หล่อทำอะไรก็ดี

"แจวมาแจวจ้าจิก น้าเง่ไหลลื่นถึงคนแจว

แจวมาแจวจ้าจิก น้าเง่ไหลลื่นถึงคนแจว

แจวเรือไปซื้อข้าวโพด แจวเรือไปซื้อข้าวโพด ขอเชิญคนโสดลุก
ขึ้นมาแจววาว"

ผมลุกขึ้นแจวอย่างไม่ลังเล ไม่ใช่อะไรนะครับ

ปีหนึ่งแม่่งลุกขึ้นแจวกันเยอะมากกกก เลยไม่เงินเท่าไร

ตกลงนี้คณะบริหารหรือคณะคนโสดเอาดี ๆ !!

จังหวะที่ผมแจวอย่างเมามันกับเพื่อนในกลุ่ม สายตาผมก็บังเอิญ
โผล่ไปที่ไอ้เจ้าน่ารักที่ยืนห่างออกไปไม่กี่

แม่่งเอว่ะ ก็มันลุกขึ้นแจววะ

นั่นก็แปลว่า .. ก็โก้สินะสิ!

โอกาสจำ พี่ม่อนมาแล้วววว!!

หลังจากนั้น ไม่ว่าพี่ ๆ จะสอนเพลงให้ร้อง หรือ เต้นเพลงอะไร
ผมตั้งใจทำทั้งหมด แต่สายตาเจ้ากรรมของผมมักจะไปหยุดที่แผ่นหลัง
ของก้อยู่เสมอเนี่ยสิ

คนอะไร น่ารักยันแผ่นหลังที่เห็นอยู่ลิบ ๆ !

สองชั่วโมงเต็มของการทำกิจกรรมสลับพลังงานไปมาจริงจัง ๆ
นอกจากทุกคนได้หัวเราะกันอย่างบ้าคลั่ง ยังได้เต้นกันจนเอวแทบเคล็ด

"พี่บลูคนหล่อแม่งมาวะเฮ้ยยย" ผมแซวไอ้บลูพอหอมปากหอมคอ
พลาทียิบป๊ขึ้นมาสะพายหลังจากเลิกกิจกรรม

"ธรรมดาอะมึง" ไอ้บลูยกไหล่ด้วยความน่าหมั่นไส้

"กูเห็นนะ คนกรีดมึงเพียบ"

"คนมันหล่อ ช่วยไม่ได้"

"หลงตัวเองไปป่าวว" ไอ้ปองโพล่งขึ้นมาพลาทียิบซู่เซ็ดเหงื่อ
บนบนหน้าที่ตอนนี้กลายเป็นสีชมพูระเรื่อ

"แล้วหลงภูปาวละ"

"..."

กริบ.. ไม่ได้มีเสียงตอบรับใด ๆ จากทั้งผมทั้งไอ้ปอง

ถ้าคนที่ถามเป็นก็ ผมจะรีบตอบเลยว่าหลงมากกกกคร้าบบบบ
เบปี้!!!!

แต่เพราะมึงคือไอ้บลูโงเพื่อนนน

ไอ้ปองรีบก้มหน้าก้มตาจูด ๆ เก็บของต่อไป ส่วนไอ้บลูกียืนหัวเราะ
อยู่ข้าง ๆ ไอ้บลูเอามือใหญ่ ๆ ของมันตบไหล่ไอ้ปองดังปึก ชิบหาย! ไหล
หักมัยนั้น ไอ้ปองมันยังตัวบาง ๆ อยู่ด้วย

ผมเดินออกมาหน้าตึกพร้อมพวกมันสองคน รู้สึกหิวเลยชวนกันไป
กินบุฟเฟ่ชาบูแถวมอ

แอบเสียดายเหมือนกันนะที่วันนี้ไม่ได้เอ่ยปากชวนไอ้เจ้าคนน่ารัก
ขึ้นรถกลับบ้านด้วยกัน ผมยอมรับแบบแมน ๆ เลยกว่าผมกลัว ..กลัวตัวเอง
ไม่เนียนพอ กลัวก็รู้ว่าผมชอบแล้วจะเสียมันไปทันที

ผมอยากสนิทกับมันก่อนแล้วค่อยรุกจีบ ถ้าถึงตอนนั้นแล้วผมต้อง
เสียมันไปจริง ๆ อย่างน้อยผมก็ไม่เสียใจที่ได้พยายาม

Cloudberry

เมี้ยวววววว

ระหว่างทางเดินไปกินชาบู ผมได้ยินเหมือนเสียงแมวดังมาจากพุ่มไม้ข้างทางที่หน้าตึก

พอเหลือบไปดูก็เห็นเหมือนใครบางคนกำลังลูบหัวแมวสีชาวดำตัวอ้วนตัวหนึ่งที่นอนพุงอืดอยู่บนพื้น

แผ่นหลังคู้ๆ นี่...เจ้าคนน่ารักของผมนี่นา

"กิ!"

ปากไวกว่าใจคิด เป็นผมเองแหละที่เรียกมัน ก็ค่อย ๆ หันมา แก้มมันขึ้นสีชมพูระเรื่อจากความเหนื่อยคล้าย ๆ ไข่มองเมื่อกี้เลย

"จะกลับบ้านเลยปะ"

ผมโผล่ลงถามออกไปโดยที่สมองยังไม่ทันสั่ง อย่างว่าแหละหัวใจมักไปไวกว่าสมอง

"อืม ม่อนกลับเลยปะ"

ไอ้ก็ตอบผม แต่มือขาว ๆ นั้นก็ยังไม่หยุดเกาคางแมว

วันนี้ม่อนล่ะอยากรับบทเป็นแมวจังเลย เมี้ยววว ๆ ๆ

"จะไปกินบุฟเฟ่ชาบูแถวมอกับไอ้ปองไปบลูวะ..ไปปะ"

ช่างแม่งละที่ไอ้ม่อนเคยวางแผนเอาไว้อย่างดิบดี น่ารักจนต้องชวนไปกินชาบูเดี๋ยวนี้อย่างจริงจัง ๆ !

"ไปได้!!!"

ตามคาด..มีหรือคนตรงหน้าจะพลาด

ไอ้บลูกับไอ้ปองที่เดินเถียงกันมาตลอดทางเพิ่งจะเดินมาทันผมเดี๋ยวนี

"มึง ไอ้ก๊ไปกินชาบูด้วยนะ" ผมบอกพวกมัน

"เอออออ ไปกัน หิวละ"

ไอ้สองคนนี่มองผมด้วยสายตากรุ้มกรุ้มแบบนี้อีกแล้ว แผนกูจะแตกเพราะพวกมึงนี่แหละ ไอ้พวกเชี้ยยยยย

พูดเสร็จพวกมันสองคนก็เดินนำไปอย่างรวดเร็ว ปล่อยให้ผมกับก๊เดินข้าง ๆ กันอย่างกับเอ๋มวีเพลงรัก

แม้ว่าจะไม่ใช่ครั้งแรกที่เราเดินข้าง ๆ กัน แต่ทำไมมันเงินอย่างนี้จะ

เงินแล้วหิวชาบูจังไวยยยยย

ฉบับที่ 8

จากการไปกินบุฟเฟ่ต์ด้วยกันเมื่อวาน ทำให้ผมรู้ว่า..คนตัวเล็ก
กินดูไม่ใช่เล่น

กินคนเดียว ข้าว 6 ชาม หมูอีกเกิน 20 ถาดใหญ่ น้ำ 3 แก้ว ไอติม
7 ลูก

และไม่กี่วันต่อมา ผมก็ได้ข่าวว่าจากไอ้ป่องว่าร้านชาบูประกาศปิด
หนึ่งสัปดาห์เต็ม ๆ จนผมข้าพรีตออกมาทันทีที่ได้ยิน

‘บางคนมีชีวิตอยู่เพื่อรอสิ่งที่ใช่ ในขณะที่บางคนตัดสินใจออกตาม
หามัน...ใช้เวลาว่างค้นหาตัวตนของคุณไปพร้อมกับชมรมป๊อปปี๋ตามหาถุง
เท้า’

คำคมถูกเขียนมาชะดิบดีในกระดามันขนาดครึ่ง A5 ปริ้นท์สี
อย่างสวยงาม จะดีมากถ้าพื้นหลังไม่ใช่รูปไอ้พีที่นั่นอยู่ประจำบูธคอส
เพลย์เป็นคาแรคเตอร์จากหนังพอมด..ที่มีหุยา

ตอนนี้ผมกำลังลังเลระหว่างจะส่งสารเสื้อขาด ๆ ของพี่มัน หรือว่าควรส่งสารลูกตาตัวเองที่ต้องมาเห็นอะไรแบบนี้ดี

“ไ้ ไ้ น้องคนเมือวาน”

ผมเงยหน้าทันทีที่มีคนใครบางคนมายืนพูดอยู่ใกล้ ๆ วันนี้เป็นการออกบูชชมรมวันสุดท้าย ทันทีที่เรียนช่วงเช้าเสร็จผมก็เดินมาดูอีกรอบ รู้สึกเมือวานยังดูไม่ครบเท่าไร

ภาพที่เห็นตรงหน้าทำให้ผมอ้าปากค้าง พี่คนเมือวานแกล่ใส่คอสดุมเดียวกับในรูปเป๊ะ!

“ไอ้เตอร์ น้องมันซ็อคไปแล้วไอ้สัส”

พี่ผู้ชายรูปร่างผอมสูง ใส่แว่น ดูค่อนข้างเด็กเรียน พูดพลางเขยิบมายืนข้างๆ

“เฮ้ย ก็เป็นเอกลักษณ์ของชมรมมัยวะ ถ้าไม่ใส่แล้วใครจะรู้จักพวกเรา”

ก็ถูกของพี่มัน ทุกคนถึงกับต้องหยุดจ้อง แต่หูพี่มันจะทิ่มเพื่อนแล้วมัยครับ

“สวัสดีครับน้อง พี่ชื่อฮัท เป็นรองประธานชมรมนี้ ส่วนนี้ไอ้เตอร์ เป็นประธานชมรมนะ” พี่แว่นแนะนำตัวอย่างเป็นกันเอง รับรู้ได้ถึงออร่า ความเป็นมนุษยย์ปกติของพี่มัน

“สนใจมาอยู่ชมรมพี่มั๊ย วันนี้พี่อุตส่าห์แต่งคอสเพลย์มาเพื่อเรา เลยนะ กลัวเราไม่เห็นภาพ”

โอ้โห พุ่มพูน

“น้องอาจจะยังสงสัยว่าชมรมเราทำอะไร กิจกรรมชมรมเราไม่มี อะไรมากก็แค่..”

พี่แว่นอธิบายยาวยืดด้วยน้ำเสียงเนิบ ๆ ในขณะที่พี่พูยาวแกยีนลูบ หูตัวเองสลับกับเอามือแหย่รูเสื้อที่ขาดรุ่งริ่ง

สรุปได้ว่าชมรมนี้อยากทำอะไรก็ทำ โดยสมาชิกแต่ละคนจะมีสิทธิ์ เลือกกิจกรรมที่ตัวเองอยากลองทำเพื่อค้นหาตัวตนในแต่ละสัปดาห์สลับกันไป โดยที่ทุกคนในชมรมต้องทำด้วยกันทั้งหมด

พี่แกเล่าว่าปีที่แล้วมีสมาชิกคนนึงอยากค้นหาตัวตน โดยการลอง นอนใต้สะพานลอยหน้าคณะ ทุกคนเลยต้องมานอนเป็นเพื่อนเป็นเวลาสาม ชั่วโมงก่อนแยกย้ายกันกลับบ้าน

ส่วนสมาชิกอีกคนอยากซ้อมประกวดมิสทิฟฟานี..โอ้โห ไม่
อยากจะคิดภาพต่อ

แต่ก็ไม่ว่าอะไรจิตใจที่ทำให้ผมยอมลงชื่อไปแบบงงๆ

“ยินดีด้วย ม่อนจะเป็นสมาชิกคนที่ 7 ของชมรมเรา” พี่เตอร์ให้
ของที่ระลึกการเข้าชมรมเป็นแม่กุญแจกับลูกกุญแจ

“มันมีความหมายแฝงอะไรป่าวครับพี่”

“เอาไว้กันขโมยเข้าบ้าน ซ้อมมาเยอะ ใช้ไม่ทัน เลยเอามาแจก”

เห้ยยยย แบบนี้ก็ได้หรวะพี่!!!

ผมทำได้แต่ขอบคุณเป็นการตบตงก่อนจะพาसारร่างตัวเองเดิน
ออกมาพร้อมความงงงวยแบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

“ไม่ว่า ลงชมรมอะไรเพิ่มปะ”

ผมรีบหันขวับไปตามเสียงอันคุ้นเคยโดยไม่รีรอ..เสียงของ
พรหมลิขิตตัวน้อยของผม

“ลงชมรม เอ่อ...ชมรมนั้นอะ” จะพูดชื่อชมรมก็รู้สึกปวดหัวตึบ ๆ
โดยอัตโนมัติ

ก็ทำท่าชะโงกหน้าไปตามที่มือผมชี้ โดยที่ผมยังไม่ทันจะพูดห้าม

ซิบหายแล้ว!! พี่สองคนนั้นรีบปรี๊ดมันมาลากตัวก็ไปแล้ววว! นี่บุร
ชมรมหรือบุรชายคอร์สเสริมความงามกันแน่ะเนี่ย!

ผมทำอะไรไม่ได้นอกจากรีบเดินตามก็ไปด้วยความรู้สึกผิดเต็ม
ประดา ไม่อยากให้เจ้าคนน่ารักต้องมาเจออะไรแบบนี้เลยให้ตายสิ

“น้องจะเป็นสมาชิกคนที่ 8 ของชมรม ยินดีด้วยน้อง!”

และสมาชิกคนที่ 8 จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากเจ้ากีของผม

ท่าทางมันจะชอบชมรมนี้เอาจก ะ พี่แวนเล่าอะไรมาก็จำจน
น้ำตาไหล ทำท่าสนใจสุดฤทธิ์จนพี่มันรีบเอาใบลงชื่อให้เซ็นต์แทนจะไม่ทัน

และนั่น..มันมาอีกแล้วครับ ไอ้กีฟท์เซตแม่กุญแจจากบ้านพี่เตอร์
เจ้าของที่คาดหวังยาวที่ก็มันชอบ จนต้องยืมมาใส่ถ่ายรูปบ้าง

“มึงลงชมรมอะไรไปบ้างวะกี”

“ก็มีชมรมอาสา แบด แล้วก็อันนี้ ม่อนอะ”

“ชมรมอาสา แล้วก็อันนี้ แค่นี้แหละ”

“ไอ้ม่อน! มึงมาลงชื่อเลย มาร้องนำให้วงกุเลย”

ผมทักทายตอบคนที่กระโดดมาล้อคอคอจากด้านหลัง เสียงที่คุ้นหู
ทำรู้ว่าเป็น พี่ชินจัง รุ่นที่สมัยม.ปลายที่เคยทำงานด้วยกันมาก่อน

“ชี้เกียจไปซ่อมวะพี่ อยากตั้งใจเรียน”

“ไอ้สัส เพิ่งจะปีหนึ่ง ทำตัวเหมือนใกล้จบ”

“ไว้ว่าง ๆ ไปช่วยละกันพี่ ช่วงนี้อายุากปรับตัวกับมหาลัยก่อน”

“เออ ๆ ไว้แวะมาชมรมกูบ้างละกัน”

รุ่นพี่ที่โรงเรียนโบกมือลาก่อนจะเดินจากไปยังชมรมของตัวเอง
อย่างรวดเร็วพร้อมเพื่อน ๆ ที่มาด้วยกันอีกสามสี่คน

“ม่อนร้องเพลงด้วยหรอ”

“ก็พอได้วะ แต่กูไม่ได้เสียงดีอะไรขนาดนั้น”

“ต้องลองฟังก่อนถึงจะบอกได้ป่าววะ”

ก็.. ก็จะทำแบบนี้กับม่อนไม่ได้ ก็จะมาทำสีหน้าจริงจังแล้วบอกว่า
จะฟังเพลงของม่อนไม่ได้ปะ! ม่อนจะเงินแล้วนะ!

แต่ก็ยังไม่ทันจะได้เงิน ก็วิ่งป่วนไปบู๊ทชมรมทำอาหารแล้ว เห็น
เค้ามีขนมแจกฟรีละไม่ได้เลยนะ

เดี๋ยวนะ ถ้าก็อยู่ไอ้ชมรมป๊อปป๊ออะไรนี้กับผม ก็คงต้องได้เห็นผมทำ
ตัวบ๊อบคอตแตกเข้าสักวัน

โถ่ หมดกัน ชาตินี้จะจีบเค้าติดมัยเนี่ยไอ้ม่อน!

จากวันแรกที่เจอไอ้เจ้าคนน่ารักจนถึงวันนี้ก็เกือบสามอาทิตย์แล้ว
ผมกับไอ้ก็ก็เหมือนจะกลายเป็นเพื่อนที่คุ้นเคยกันนิด ๆ เนื่องจากกลับบ้าน
ด้วยกันเกือบทุกวัน กินข้าวกลางวันด้วยกันบ้าง ไปกินข้าวเย็นกับไอ้ปอง
ไอ้บลูและเพื่อนคนอื่น ๆ บ้าง ที่ดูคิบน้าที่สุคน่าจะเป็นตรงที่ไอ้ก็เริ่มใช้กู
ๆ มึง ๆ กับผมแล้วละ

ท่องไว้ เป็นเพื่อนสนิทก่อน แล้วค่อยคิดอีกทีว่าจะทำยังไงต่อ

“ไอ้ม่อน กินข้าวกัน”

“ลงจากรถเมล์มาก็พุ่งตัวไปแตกเลยนะมึง”

วันนี้ผมกับกิเรียนพร้อม ๆ กันเลยบังเอิญเจอกันบนรถเมล์โดยมิได้
นัดหมาย

จริง ๆ ตอนเช้าเราไม่ได้นัดเจอกันหรอก ผมแค่จำได้ว่าไอ้ก็มัน
มักจะมายืนรอรถเมล์เวลาประมาณนี้ เลยพยายามขึ้นคันที่มันน่าจะขึ้น

ก็นั่นแหละ ใ้ม่อนผู้ใดไม่เคยผิดแต่ก็เดาหยาไม่เคยถูก! ทำแม่
โดนหยากินประจำ

ผมมองไอ้ก็ทำท่าลูปพุงน้อย ๆ ของมันพลางบ่นไปด้วย

“หิวตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว ตอนเย็นแดกน้อยมาก”

“เมื่อวานมึงแดกสเต็กคอมโบไปสองจาน”

“ก็อยู่ทำรายงานดึก ย่อยหมดไปตั้งแต่สามทุ่มแล้ว”

แถมกันเห็น ๆ แต่ให้อภัยเพราะน่ารักล้วน ๆ

และภายในไม่กี่นาทีพวกเราก็มายู่กันที่หน้าร้านเจ้าประจำ
เหมือนเดิม

“ป้าคร้าบ ผมเอาเหมือนเดิมนะคร้าบ ไม่พริกไม่ใส่ใบกะเพรา”

“ได้จ้ะ แล้วน้องอีกคนเอาเหมือนเดิมมั๊ยจ๊ะ”

“วันนี้ผมเอาข้าวผัดทะเลกับไข่ดาวครับป้า”

“ได้เลยจ้ะ วันนี้คิวเยอะหน่อยนะ ไปนั่งรอก่อนก็ได้ลูก”

ผมกับไอ้กีเลยเดินกุมพุงที่ส่งเสียงร้องโครก ๆ ออกมาพร้อมกันไป
ยังโตะเดิมที่ไ้บ่อกกับไ้บ่ลูนั่งอยู่

“มึงไม่กินเหมือนเดิมแล้วหรอวะ เห็นกินมาตั้งหลายอาทิตย์” ไอ้กี
ถามขึ้นมาในขณะที่พวกเรากำลังนั่งรออาหารที่โตะ

“เปลี่ยนบ้าง เปื่อ”

“จีเปื่อหรอมึงอะ”

น้ำเสียงขี้เล่นบวกกับดวงตาสีน้ำตาลของไอ้กีทำเอาผมแทบไปไม่
เป็น ก่อนจะรีบตอบไปเพราะกลัวเจ้าตัวผิตสังเกต

“ก็แค่บางเรื่องวะ”

ส่วนเรื่องของมึง กูไม่เปื่อแน่นอน..

แต่ไม่กล้าตอบไปนะ ม่อนชิน มูแง!

หลังเลิกเรียนผมและไอ้กีนัดกันเดินมาห้องชมรมซื้อแปลกนี้
ด้วยกัน ดูจากทางเข้าห้อง สภาพแบบนี้อย่าเรียกว่าห้องชมรมเลย เรียก
ห้องเก็บของเถอะฟี!

ขนาดหน้าห้องยังมีป้ายเก่า ๆ เขียนว่า 'ห้องเก็บของหลัก' ติดไว้อยู่เลย ดูจากสภาพห้องแล้ว ไ้คำว่า 'หลัก' นี่แหละ ที่น่าจะยกระดับความพรีเมียมขึ้นมาอีกเลเวลนึง

แต่พอเปิดเข้ามาด้านในกลับเหมือนหนังคนละแผ่น พื้นที่กว้างขวางกว่าห้องเก็บของที่เคยพบเจออยู่มาก บนพื้นห้องมีบันไดหลากหลายสีกระจายล้อมรอบโต๊ะญี่ปุ่นสี่ตัวที่ถูกวางติดกัน ไหนจะเบาะนอนขนาด 3.5 ฟุตอีกหลายอันตามมุมห้องที่มีหมอนกองสุม ๆ อยู่นับไม่ถ้วน มุมในสุดมีทั้งกระเบื้องเพชรและเหล่าพืชอวบน้ำมากมายอยู่บนชั้นวางของ แล้วไหนจะมาสคอตหมีหลายหัวที่กองกันอยู่อีกมุมนั้นอีก

เดี๋ยวนี้อ้ออ่างน้ำพุคตอเรียกกลางห้องกับเถาไม้เลื้อยนั่นคืออะไร..

ตกลงนี่มันชมรมอะไรกันแน่วะเนี่ย!

ดูเหมือนจะยังไม่มีใครมา ผมงับไอ้กิมองหน้ากันแบบง ๆ แต่ไม่นานนักไอ้กิมองก็วิ่งปรี๊ดไปดุมุมต้นไม้ซะแล้ว

ผมค่อย ๆ เคลื่อนย้ายตัวเองไปนั่งบนบันไดสีส้มอันที่ดูสภาพดีที่สุดพลาถมองไปรอบ ๆ แสงอาทิตย์ที่ลอดเข้ามาทางหน้าต่างทำให้บรรยากาศในห้องดูอบอุ่นเหมือนอยู่บ้านเหมือนกันแฮะ

“สวัสดีเด็กใหม่” พี่ผู้ชายหน้าตาแว่ววว ๆ งง ๆ คนหนึ่งเปิดประตูมาอย่างเชื่องช้า หน้าตาคล้ายคนโกลั้วจะเป็นลม เขาหักท่ายก่อนจะเคลื่อนตัวอย่างเชื่องช้าไปยังฟูกที่มุ่มห่อ และล้มตัวลงทันที

“อ้าว เด็กใหม่หรอ” พี่ผู้ชายคนเดิมเปิดประตูพรวดเข้ามาอย่างรวดเร็วผัดกับเมื่อกี้ เขาหักท่ายผมอีกรอบ

เอ๊ะ เดียวนะ นี่เตจาวุหรอวะ?

ผมมองไปยังร่างที่นอนอยู่บนฟูกมุ่มห่อสลับกับคนที่ยืนอยู่ตรงหน้า

“อ่อ นั่นไอ้หนึ่ง ส่วนพี่ชื่อสอง เป็นแฝดพี่ของไอ้หนึ่ง”

“อ่ออ...”

“แม่ตั้งชื่อมันว่าหนึ่ง เพราะกลัวมันน้อยใจที่เกิดหลังพี่”

พี่มันยิ้มโชว์เหล็กดัดฟันสีฟ้าเหมือนกันกับอีกคนเปี้ยบ ก่อนจะเดินไปทักไอ้ก๊แล้วทรุดตัวลงนั่งเล่นมือถือบนฟูกอีกอันที่เต็มไปด้วยหมอน

เสียงประตูเปิดดังขึ้นอีกครั้ง รอบนี้เป็นพี่หญิงผมยาวสลวยหุ่นสปอร์ต ๆ แบบนักกีฬาเปิดประตูเข้ามาพร้อมออร่านางงามที่แผ่อยู่รอบตัวตามด้วยสมาชิกอีกสองคนที่ผมเคยเจอแล้ว

“สวัสดีจ้าาาทุกคนน เฮลโหลววว บิวตี้มาแล้วจ้าาา”

พี่ัทมองไปรอบ ๆ ห้อง ทำท่านับนิ้วอยู่สามสี่รอบเหมือนสมาธิ
เยอะมาก

“หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า หก เจ็ด แปด!”

“อ้าว อีเตอร์ ไหนบอกว่าเทอมนี้ชมรมเรามี 8 คนไง”

“ไอน้องนั่นมันดรอไปแสงบุญที่ทิเบต กลับมาเทอมหน้า”

ห๊ะ แบบนี้ก็ได้หรอวะพี่

“เมื่อสมาชิกทุกคนมาครบแล้ว ขอเชิญทุกคนที่บริเวณน้ำพุศักดิ์
สิทธิ์ด้วยครับ เราจะมานำสมาชิกใหม่และกฎของชมรมกัน”

“ไอน้องม่อน ไปปลุกแฟนมึงหน่อย หัวมันจะฟาดน้อง
กระบองเพชรถูกละ”

แอบจินตนาการทีก็เป็นอันต้องชะงัก ภาพที่เห็นคือไอ้กินนอน
ฟุบขอบโต๊ะที่วางต้นกระบองเพชรเป็นชั้น ๆ แถมมีน้ำลายยืดลงมาที่แขน
ด้วย

คนอะไรไม่กินกินนอน เลี้ยงง่ายชิบหาย

ฉบับที่ 9

"กฎเดียวของชมรม คือ ทุกคนสามารถใช้สิทธิ์การไม่เข้าร่วมกิจกรรมของเพื่อนได้คนละ 2 กิจกรรม ถ้าเกินกว่านั้น กูตัดชื่อออกจากชมรมแน่"

"เทอมที่แล้วมีกิจกรรมอะไรบ้างหรือพี่"

"พี่เลือกปฏิบัติธรรม 7 วัน" ฮะ? หน้าอย่างพี่เตอร์อะนะ

"ของพี่ ซ้อมประกวดมีสทิฟฟานี่อะ แต่เสียดายทุกคนสละสิทธิ์หมดเลยอะ พี่เสียใจมาก ๆ ๆ เลย์อะน้องม่อน"

พี่เตอร์กับพี่ฮัททรอกตาพร้อมกันเบา ๆ

"พี่เลือกเพาะพันธุ์พี่ชอบน้ำ ไอ้หนึ่งเลือกนอนฟื้นฟูสุขภาพ ส่วนไอ้สอง นุ่นเลย สร้างปฏิมากรรมน้ำพุยุโรป อินดี่มาก ได้แรงบันดาลใจมาจากทริปอิตาลีของมัน" พี่ฮัทตอบกลางขยับแว่นไปด้วย

"นี่ยังธรรมดาอะ ประธานชมรมปีที่แล้วเลือกซ้อมเป็นคนว่างงาน โดยการนอนใต้สะพานลอย แม่งสุดจริงวะ พวกพี่ต้องไปนอนใต้สะพานลอยกับพืมนอยู่หลายชั่วโมง ยุงกัดชิบหาย"

".."

"เออมีไฉน้องอีกคนที่ชีวไปแล้วเลือกทำ VLOG กินมารารอนลงยูทูป น้ำหนักก็ขึ้นเลยจ้ะ"

พี่...คือกูลาออกจากชมรมตอนนี้ทันมั๊ยะ!!!

"นอนพักผ่อนสุขภาพ นี่น่าสนใจจัง"

ดูท่าทางจะมีแต่ไอ้ก๊ี้ที่ตื้นตันกับอะไรง่ายๆแบบนี้ ตานี้จ้องเบาะที่มมห้องตลอดเลยวะ

"เสียใจด้วยวะน้อง ห้ามทำกิจกรรมซ้ำ"

การเบะปากแล้วทำกำบังแบบนั้นคืออะไร คิดว่าตัวเองน่ารักมากหรอวะไอ้ก๊ี้

เออ ก็ได้! โคตรน่ารัก!..ม่อนยอมแล้วคร้าบบ

"วันนี้ไม่มีอะไรมา เรียกมาประชุมแค่นี้แหละ วันนี้ปสองมีประชุมเรื่องกิจกรรมรับน้องกับปีสาม ม่อนกับก๊ี้จะนั่งเล่นที่นีก่อนก็ได้นะ แต่พวกพี่ต้องไปแล้ว"

ผมกับไอ้กีพายักหน้าหงิกหงักพลางมองดูพี่สองจุดกระฉากลากอุพี่
หนึ่งออกจากที่นอน ซึ่งไม่รู้อยู่ดี ๆ พี่แกเดินไปนอนตอนไหน เมื่อกี้ยังเห็น
นั่งอยู่ด้วยกันเลย

"อย่าลืมหาคิกรรรมที่ตัวเองอยากทำมานะ เจอกันอาทิตย์หน้า"

และแล้วในห้องก็เหลือแค่เราสองคน..

ภาพตรงหน้าทำให้ตอนนี้ในหัวของผมตื้อไปหมด

ไอ้กีทรุดตัวลงนอนกลิ้งบนเบาะแล้วเอาหน้าพิตตุ๊กตาไดโนเสาร์
สีเขียวจนแถมกลม ๆ ทะลักออกมาด้านข้าง ลมเอื่อย ๆ กับแสงแดดสีส้ม
อ่อนลอดจากหน้าต่างมากระทบเส้นผมสีน้ำตาลเข้มกับแก้มสีเลือดฝาดเป็น
ภาพที่น่ามองเหลือเกิน

ผมอดไม่ได้ที่จะเดินไปดูใกล้ ๆ ใบหน้าเล็กซุกลงไปแนบตุ๊กตา เมื่อ
เห็นว่าจิ้งหะหยาใจของกิดูสมำเสมอ ผมเลยแอบยกมือถือขึ้นมาถ่ายรูป
มันสักหน่อย

'แฮะ'

เวร..ลืมปิดเสียง

ผมถอยออกมาโดยอัตโนมัติ แสร้งทำเป็นยืนถ่ายรูประหว่างพืช
อวบน้ำที่อยู่ใกล้ ๆ อีกสองสามรูปในจังหวะที่กีเงยหน้าขึ้นมาพอดี

"โทษทีวะ ลืมปิดเสียง"

"ไม่เป็นไร แค่งงนอนเฉย ๆ"

ผมตอบอ้อมในลำคอไปด้วยความเนียน

"หิววะ"

ไอ้ก๊ิพุดพลาถูบลูบท้องตัวเองบ่อย ๆ ในขณะที่ท้องตัวเองส่งเสียงร้อง
โครกครากออกมา

โอย เป็นเอ็นดูจังวะ!

"มึงอยากกินไร" ผมถามพลาทำเป็นเนียนถ่ายรูบน้องพืชอวบน้ำ
ต่อ

"ทุกอย่างเลย"

โอเค เชื่อแล้วแหละว่าหิวจริง

หน้ามอคือสถานที่ ๆ ควรค่าแก่การจารึกเป็นมรดกโลก มีอาหารมากมายให้เลือกสรร ท่าทางกินวันทั้งเทอมยังไม่ครบทุกร้านเลย

ผมกับไอ้กี้เดินเข้ามานั่งที่ร้านอาหารตามสั่งที่ติดแอร์ โชคดีที่เมนูร้านมีรูปภาพประกอบให้ดูเลยไม่ต้องพยายามจินตนาการว่าสิ่งที่กำลังจะสั่งมาหน้าตาเป็นยังไง

ผมตัดสินใจสั่งมักกะโรนีกุ้ง ส่วนก็สั่งข้าวผัดหมูกับแกงจืดเต้าหู้หมูสับ

ก็มันนั่งเล่นมือถือ ผมเลยเอามือถือขึ้นมาเล่นบ้าง ไหน ๆ ก็นั่งตรงข้ามกันแล้ว ขอแอบเซย์ชมรูปที่แอบถ่ายมาหน่อยก็แล้วกัน

"ม่อน ส่งรูปน้องกระบองเพชรมาให้กูบ้างดิ อยากรลงไอจี"

"เออๆ เดี๋ยวส่งให้"

ผมเปิดไลน์ไอ้กี้อย่างรวดเร็วแล้วเลือกรูปกระบองเพชรที่จำใจถ่ายมาสามสี่รูปให้มัน ก่อนจะเปิดไอจีดูสตอรี่ของเพื่อน ๆ

หางตาผมเหลือบไปเห็นไอ้กี้เหมือนจ้องที่โทรศัพท์เขม็งพลางพูดด้วยน้ำเสียงนิ่ง ๆ

"แอบถ่ายนี่หว่า"

ผมจ้องมันประมาณสามวิถ้วนก่อนสมองจะสั่งนิ้วโป้งกดให้เปิดดู
ไลน์อย่างรวดเร็ว

เหี้ยเอี้ยยยย มึงจะส่งรูปที่แอบถ่ายไปให้เจ้าตัวทำไมเนียไ่ม่อน!

ตอนนี้ผมรู้ตัวเลยว่าหน้าตาต้องเล็กล็กมากแน่ ๆ เลยทำนิ่งส่วไว้
ก่อน

"ลกรูปรนี้แทนดีกว่า หล่อดี" แต่ไ้ก็กลับตื่นเต้นสุด ๆ กับรูปที่ผม
เผลอส่งไปให้โดยไม่ได้ตั้งใจ

"ไม่เห็นหล่อเลย"

ทันทีที่ผมพูดว่าไม่หล่อแบบแซว ๆ ไ้ก็ก็ทำท่าเหมือนคิดหนัก
ทันที

"กว่า..น่ารัก"

ผมว่าผมพยายามจะพูดเบามาก ๆ แล้วนะ เทียบจะเหมือนกระซิบ
กับตัวเอง แต่ไ้ก็มันถึงจ้องหน้าผมละ

"ไม่น่ารักดิ ต้องหล่อดิวะ ระดับนี้"

ไ้ก็พูดพลางเลือกฟิลเตอร์ไ้จี้ให้กับรูปที่ผมแอบถ่าย ผมเลยพยัก
หน้าส่ง ๆ ไปที่จนไ้ก็แอบขำ

ตาโต ๆ สีนํ้าตาลกับแก้มกลม ๆ สีเลือดฝาด ดูยังงี้ก็ไม่ใกล้คำว่า
หล่อเลยสักนิด

ต้องน่ารักต่างหากละ น่ารักมากกกกกก

ห้องไว้ เป็นเพื่อนไปก่อน เป็นเพื่อนไปก่อนน

"ไอ้กิ มีง เพื่อนที่คณะผูกถามว่ามึงโสดมั๊วะ"

ในขณะที่ผมกำลังตั้งหน้าตั้งตารอมักกะโรนีอย่างใจจดใจจ่อ
สัญญาณเตือนภัยในหัวผมก็ดังลั่น เมื่อไอ้หนูแดงสหายเก่าที่โผล่มาจากไหน
ก็ไม่รู้โผล่ถามออกมา

จิบหายแล้วววว มีคนจะจีบไอ้กิ!

"ก็โสดนะ.."

ผมกับไอ้หนูรอฟังคำพูดต่อไปของมันเป็นอย่างใจจดใจจ่อ รู้สึกเลยว่า
ได้ยินเสียงตัวเองกลืนน้ำลายเอือกใหญ่

"แม่บอกว่ารักในวัยเรียนเหมือนจุดเทียนกลางสายฝน"

พอไอ้กิพูดจบ ไอ้หนูแดงก็หัวเราะหะ ๆ ก่อนจะเดินกลับโตะไป
ในจังหวะเดียวกับที่อาหารมาเสิร์ฟพอดี

เอาละไ่ม่อน ได้เวลารับบทเป็นร่มคันใหญ่แล้วมึง!

เพื่อนอะไร ไม่บ่งมาเป็นมันแล้ว!!!

"นี่มึงเคยชอบใครมั๊ยะ"

ผมเริ่มบทสนทนาอีกครั้งหลังจากกินไปได้สามสี่คำ ไม่รู้ทำไมอยู่ ๆ
มองมักกะโรนีในจานแล้วรู้สึกอยากกินเผือกแทน งงตัวเองเหมือนกัน

"ก็เคยนะ"

"แล้ว?"

"เค้าชอบคนอื่น"

"แล้วมึงทำไง"

"ทำไงได้ ก็ต้องตัดใจ" ไอ้ก็พูดเสียงเรียบในขณะที่กำลังเขี่ย
บางอย่างในชามแกงจืดเล่น

"ความรักก็จี้แหละ มึงลองชอบคนที่เค้าชอบมึงดูดิ"

"ไม่มีอะ"

"มีดิ!!!"

ซิบหาย นี่กูจะร้อนตัวทำไมวะเนี่ย

ไอ้ก็ค้อย ๆ ละสายตาจากข้าวผัดและแกงจืดของมันมาที่ผม
แบบสโลว์โมชันความชัดที่ 4K ตากลมโตจ้องมาที่ผมเหมือนมีคำถาม

ทำไงดีวะเนี่ยกู..

"ก็คงมีแหละมั้ง กูหน้าตาดีไง"

โอเค.. ผมคงต้องถามตัวเองใหม่ซะแล้วว่าตกลงคนที่ผมชอบมัน
นิสัยยังงัยกันแน่

เรื่องชอบชมตัวเองนี่ไม่มีใครเกินจริงๆ

"เออ ๆ ยอม ๆ"

"พี่ครับ ๆ ขอข้าวสวยเพิ่มอีกจานครับ"

และที่สำคัญ นอกจากน่ารักแล้ว ยังกินจุมากด้วย....

หลังกินข้าวเสร็จ ผมกับไอ้ก็ก็ขึ้นรถกลับบ้านด้วยกันอีกตามเคย
กิจวัตรเดิม ๆ แวะเครปร้านเดิม รถประจำทางสายเดิม ช่วงนี้พวกเรากลับ
ด้วยกันสัปดาห์ละสองสามวัน ยกเว้นวันที่ก็มันต้องไปซ้อมแบดเตรียมแข่ง
เพรชชีเกมส์ตอนเย็นไปถึงช่วงค่ำ ๆ นู่น

จะว่าไปช่วงนี้ตอนเย็น ๆ ผมก็ไม่ค่อยได้เจอแก๊งปลุกผักของผมเท่าไร เพราะจากต่างคนต่างเข้าชมรม แคมไอบลูยังต้องเตรียมประกวดเดือนและซ้อมแข่งกีฬาเฟรชชีอีก

ไม่รู้จะทำไม่วันนี้รถเมล์สายประจำของพวกผมอยู่ดี ๆ คนก็เยอะขึ้นมา อุดส่าห์ปล่อยผ่านมาสองคันแล้วคันนี้ก็ยังดูแน่นอีก ผมกับกิตัดสินใจขึ้นรถเมล์คันนี้มาอย่างยากลำบาก คนในรถเบียดกันจนแทบจะสิงกันได้

เราสองคนยืนอยู่ใกล้ ๆ ประตูทางขึ้น ราวโหนด้านบนถูกจับจองจนหมด ผมกับกิตเลยต้องจับที่เสาแทน ช่วงว่างระหว่างผมกับกิตน้อยมากจนเปลื่อยืนแนบกันบ่อย ๆ ทุกครั้งที่รถเบรก

ตาผมพรั่มว สมอมีนเบลอ หัวใจสั่นไหว อยากจะพูดความในใจที่แสนอัดอั้นแต่ก็ไม่กล้าพอ

ว่าพี่คนข้างๆเม่งเต่าเหม็นมาก!!

ไอ้ซิบหาย ขมคออออ กูจะอ้วกกก

จังหวะนั่นเอง มืออีกข้างที่วางจากการเกาะเสาของผมนั้นก็ถูกสัมผัสโดยนิ้วของใครบางคน ผมมองลงที่มือ ก่อนจะไล่ขึ้นไปตามแขนก็พบว่า เป็นมือของไอ้เจ้าคนน่ารักของผม

เชี่ย เงินซิบหายเลยว่ะ แต่ต้องใช้สมาธิจดจ่อไปกับการชิมบหลด
อาหารไม่ให้ไอ้มักกะโรนีกุ้งที่เพ็งกินเข้าไปมันย้อนกลับขึ้นมาก่อน

ก็มันจ้องหน้าผมที่คาดว่าตอนนี้คงเป็นสีเขียวมแดง ทั้งจะอ้วกทั้ง
เงินปนกันไปหมด ปากเล็ก ๆ ของมันขมบขมิบเป็นคำว่าจะอะไรไม่รู้

ผมทำหน้างอยู่สักพัก มันเลยยื่นหน้าเข้ามาใกล้ ๆ กระซิบที่หูผม
พลางยัดบางอย่างเข้ามาในมือผม

"กลูกก่อนนะ เอาตามไป ให้อึ้ม"

ก็มันแทรกออกตัวพร้อมจะลงในจังหวะที่รถจอด

จังหวะนี้แม่งไม่ได้แล้วว่ะ!!!

สติอันน้อยนิดสั่งให้ผมแทรกตัวตามมันลงไป

"อ้าว มึงตามลงมาทำ..."

โ๊กกกกกกกกกก

ไ้ม่อนคนเดิมคนนีวิ่งแซงไ้ก็ไปที่พุ่มไม้ข้าง ๆ เลยจ้า

Cloudberry

บันทึกการสร้างประทับใจต่อหน้าคนที่ชอบวันนี้

วิ่งไปอ้วกเป็นมกกะโรนีกึ่งต่อหน้าคนที่แอบชอบ แถมยังได้มันนั้น
แหละคอยลูบหลังและวิ่งไปซื้อน้ำที่ร้านในปั้มน้ำมันมาให้

โถ พ่อคุณ พ่อพระของม่อน มุแจ้

นุบนิบที่ 10

"ก็ วันนี้ให้กูเลี้ยงข้าวมึงนะ"

"เลี้ยงทำไม"

"กูซาบซึ่งไง บุญคุณต้องทดแทน"

"ไม่ต้องหรอก เป็นมึง มึงก็คงทำแบบกูแหละ"

"ก็แล้วแต่คนนะ กูเลือกปฏิบัติ"

ผมพูดพลางรีบยื่นแบงก์ให้ป่าที่ร้านประจำของเราทันที

โชคดีที่เขานี้ก็มันง่วงหรือเป็นอะไรไม่รู้ เลยทำให้มันเคลื่อนที่ช้ากว่าปกติ หลังจากที่ก็มันชอบคุณผมเสร็จแบบเสียไม่ได้ พวกเราจึงพากันเดินไปนั่งที่เดิม

"ได้กลิ่นไรปะวะมึง หอม ะ" จู๋ผมก็ได้กลิ่นหอมของบางอย่างในจังหวะที่ลมพัดมาเอื่อย ะ

"กลิ่นไร ไม่มีหนิ" ไอ้บลูที่หน้าตาโทรมคล้ายใกล้ตายพยายามทำจมูกพุดพิด

"โอ้ ไอ้สัส มึงเป็นหวัด ได้กลิ่นก็แยละ"

"อ้อ กลิ่นพวงมาลัยกูเอง" ไอ้ปองพุดพลาหงหันไปหยิบถุงใส่พวงมาลัยข้าง ๆ ตัวขึ้นมาวางบนโต๊ะ

"ซื้อมาทำไมวะ"

"กูผีกร้อยมาลัยมา เลยร้อยมาให้พวกมึงคนละพวง"

เดี๋ยวนะ คือพวกกูจะเอาพวงมาลัยไปทำอะไรก่อนไอ้ปอง..

เอาเถอะ เพื่อนอุตสาห์ร้อยมาให้ เก็บไปให้แม่ไหว้พระก็แล้วกัน

"เออพวกมึง เราจะไปค่ายชวนน้องเที่ยวอะไรน่ะกันมัยวะ"

อยู่ ๆ ผมก็นึกขึ้นได้เกี่ยวกับกิจกรรมรับน้องสไตร์คณะผม ที่เหล่าพี่ปีสองเชิญชวนน้องปีหนึ่งไปทำกิจกรรมร่วมกันที่หัวหิน

คณะผมคงรวยพอตัวแหละ ได้ยินแว่ว ๆ มาว่าปีนี้เหมาสวนน้ำชื่อดังย่านหัวหินไว้เกือบทั้งวันเลย แลมนีสอร์ทริมทะเลสุดหรูก็เป็นของรุ่นพี่คณะที่จบไปแล้วอีก คุยราคายังไงกันก็ไม่รู้ พวกเราจ่ายแค่คนละ 200 บาทตลอดงาน

"ไป พี่ปีสองให้ไปในฐานะเดือนคณะ" ไอ้บลูพุดขึ้นในขณะที่ยังพยายามดมพวงมาลัยอยู่

"กูก็ไป อยากแวะซื้อขนมหม้อแกง"

โอยยย ไอ้ปองไว้ยยยย ซื้อร้านแถวมอไม่ได้หรอวะ

"ไอ้กี มึงไปมัย"

"แค่บุฟเฟ่ทะเลเผาไม่อันตลอดคืนก็ซื้อกูไม่ได้หรอวะ"

"สรุปคือมึงไม่ไป?"

ไอ้กีทำที่เป็นกตมือถืออยู่สองสามครั้ง ก่อนที่จะโชว์หน้าจอมือถือที่ปรากฏรูปสลิปโอนเงินให้ผมดู

จะไม่ติดใจอะไรเลยนะ ถ้าไอ้ตรงโน้ตมันไม่ได้เขียนว่า 'บุฟเฟ่ทะเลเผาไม่อันตลอดคืน คุ่มสุดๆ'

ตกลงพวกมึงตั้งใจไปค่ายหรือไปทำอะไรกันวะเนี่ย!

และนั่นก็เป็นเหตุให้ผมรีบไลน์ไปหาพี่ปี่สองกลุ่มตัวเองเพื่อลงชื่อและโอนเงินทันที

เสียงคลื่น ลมทะเล สวนน้ำ บุฟเฟ่ทะเลเผา ก็ไม่น่าตื่นเต้นเท่าการจะได้ไปเที่ยวกับไอ้คนน่ารักที่นั่งข้าง ๆ ผมนี่แหละ

และแล้ววันที่ผมเผ้ารอก็มาถึง..

"อ้าน้องๆ ทุกคน ตื่นก่อนนน ขอต้อนรับเข้าสู่ฐานกิจกรรมแรกของพวกเรานะค้าาา นั้งรถกันมาสักพัก พวกเรามายืดเส้นยืดสายกันหน่อยเร็วววว"

ผมหลับมาตลอดทางเพราะเมื่อคืนมัวแต่หนีแม่ที่พยายามเอาเครื่องรางไล่ผีมาแขวงใส่ผม แค่ว่าผมเอาแต่ทำหน้าม่อลอย และแอบยิ้มคนเดียวเวลากินข้าว

ทำไมแม่ไม่เข้าใจคนมีความรัก!

แม้จะผ่านมารถนั่งรถมาแค่ชั่วโมงกว่า ๆ แต่สภาพปีหนึ่งแต่ละคนเดินลงมาจากรถบัสแทบไม่ต่างกับขอมบี้ วันนี้ถ้ารวมพวกพี่ ๆ ปีสุง และพี่ปีสองด้วย พวกเราทั้งหมดก็น่าจะประมาณเกือบสองสามร้อยคนได้

"สำหรับพื้นที่สำหรับฐานกิจกรรมแรกของพวกเรา ต้องขอขอบพี่โจสุดหล่อ อดีตเดือนคณะปีสี่ ที่ให้ใช้พื้นที่ปั้มน้ำมันของพี่โจนะคะ ขอเสียงปรบมือให้พี่โจหน่อยค่น้อง ๆ"

โคตรครีเอทีฟ ทำกิจกรรมในปั้มน้ำมัน แต่ปั้มน้ำมันที่ว่ามีพื้นที่ว่างข้าง ๆ อีกหลายไร่ รวมถึงบริเวณลานปูนในร่มที่พวกเรากำลังมุ่งหน้าไปด้วย

"และเพื่อให้น้องได้รู้จักกันทั่วถึงมากยิ่งขึ้น เราจะจับกลุ่มกันตามหมายเลขบนริสแบนด์ที่พี่แจกให้ใส่กันตอนลงทะเลเป็นนนะค้าา บนริสแบนด์จะมีเลขทั้งหมด3หลัก กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมที่1 ให้ดูที่ตัวเลขหลักแรกสุดก่อนนะค้าา"

ผมหมุนริสแบนด์ของตัวเองดูปรากฏว่าขึ้นเลข 9 6 4

แต่ปรากฏว่าไอ้บลู ไอ้ปอง กับไอ้กี ไม่มีใครอยู่กลุ่มเดียวกับผมเลยสักคน และทันทีที่ผมเดินไปหาพี่ที่กำลังยืนชูป้ายเลข 9 ด้วยักษ์ ผมก็เจอমনาวยืนอยู่ก่อนแล้ว

เราทักทายกันนิดหน่อยตามประสาเพื่อนที่ค่อนข้างคุ้นเคยแม้ว่าช่วงนี้মনาวไปไหนมาไหนกับกลุ่มเพื่อนผู้หญิงซะเป็นส่วนใหญ่ก็ตาม เห็นว่าเป็นแก๊งตามดาราเหมือนกันนี่แหละ

หลายครั้งที่ผมกินข้าวที่โรงอาหารกับกี มนาวก็มักจะเดินมาทักทายหรือบางครั้งก็มานั่งกินด้วยเลย

মনาวยื่นหน้าเข้าใกล้ ๆ ผมก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงที่เบามากกกกจนผมเองไม่แน่ใจว่าমনาวพูดเบา หรือผมเป็นฝ่ายเริ่มหูตึงเอง

"อย่าหาว่าเราเสือกเลยนะม่อน"

มะนาวก้าวเข้ามาใกล้ขึ้นอีกผมพลงยื่นหน้าเข้ามาใกล้มากจนผม
ต้องเดินถอยไปข้างหลัง

"กิมน์โสดนะ"

"ฮะ?"

"เราเซียร์คู่มือนกอยู่นะ"

"..."

"จีบมันเลย"

ผมข้าหิ ๆ ในคอ ทำเฉไฉมองไปทางกลุ่มพี่ปีสองแบบที่คิดว่าเนียน
สุด ๆ แล้วแต่ไม่ได้ตอบอะไร รู้ตัวอีกทีในมือคือกำยาตมที่ซื้อเตรียมมาเอง
ไว้นั่น วันนี้ผมพกยาตมมาสองอัน ไว้ในกระเป๋ากางเกงข้างซ้ายและข้าง
ขวาอย่างละอันกรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน

"นุ่น..นุ่น" มะนาวแอบทำท่าลับ ๆ ล่อ ๆ ซี้ไปยังจุดที่กียืนอยู่ ซึ่ง
มีผู้ชายตัวสูงใส่แว่นแต่หน้าตาดีโคตร ๆ ยืนอยู่ข้างกัน

"บิว เอกการเงิน หล่อ รวย นิสัยดี ดูบิวจะชอบก็อยู่นะ แต่เรารู้ว่า
ไม่ได้ชอบ"

"อ้อ คนนี้ประกวตเดือนด้วยหนิ"

"อะ ถูกกก.. ก็มันไม่เคยมีแฟน จีบใครก็ไม่มี เป็น ..เราแค่พูดลอย ๆ นะม่อน"

"ตะ..แต่เราไม่ได้คิดอะไรกับกีนะ"

ผมตอบด้วยน้ำเสียงมั่นใจ เอ่อ..ก็คิดว่ามันใจพอประมาณแหละ

"ม่อนอาจจะทำเนียนต่อหน้าก็ได้.."

"..."

"แต่ไม่เนียนพอจะหลอกชิปเปอร์แบบเราหรอกนะ รีบๆ หน่อย ม่อน คนเราอายุขัยสั้นนิดเดียว"

ตกลงนี้ผมมาค่ายรับน้อง คือมาค่ายปลุกใจกันวะเนี่ย แต่บอกตามตรงว่าได้ผลโวย!!

แค่ลองจินตนาการคิดภาพก็ยืนยืมตาหิหัวเราะกับผู้ชายคนนั้น จากนั้นผู้ชายคนนั้นก็โน้มตัวเข้าไปหอมหัวเจ้ายกของผมแล้วมันหัวร้อนไปหมดดด

ที่เมื่อนาวพูดถือว่ามีเหตุผล อายุขัยคนเรามันสั้นนัก เกิดอยู่ดี ๆ ผมสำคัญเปลือกกุ้งตายคืนนี้ ชาตินี้ก็อดมีแฟนเป็นไอ้กีกันพอดี

ไม่เร่งไม่รอแม่งแล้ว จะเริ่มจีบตั้งแต่วันที่เป็นต้นไป เป็นไงเป็นกัน
อีกเหิมไว้ยยย!!!

"โอ้ยยยย"

"ว้ายยย เป็นอะไรมั้ยคะน้องม่อนนน"

แม่งเอ๊ย มัวแต่เดินใจลอย กังไ่มัเวรนี้มาเกี่ยวหัวผมเฉยเลย มุแง

ร้านสะดวกซื้อในปั้มน้ำมันคือจุดมุ่งหมายแรกหลังจากเสร็จ
กิจกรรมแรก และทันทีที่ขึ้นมานรถบัส ผมก็มุ่งตรงไปยังที่นั่งของไอ้ก๊ซึ่ง
อยู่โซนหลังรถทันที วันนี้พวกพี่ปีสองให้พวกปีหนึ่งอย่างเรานั่งตามกลุ่ม
สนทนากาที่จัดในตอนแรกจะได้ตามตัวกันง่าย

แอบเสียดายนิดหน่อยที่ไม่ได้นั่งด้วยกัน จริงๆคือแอบเสียดายมาก
เลยแหละ

"ไอ้ก๊ แดกไค้กับโคลลอนปะมึง กูไปแวะซื้อขนมมาเมื่อก๊"

ผมหยิบน้ำและขนมออกมาจากถุงผ้าลายไข่มุ่ การตุ่ตัวโปรด
ของผม แล้วยื่นให้ไอ้ก๊ทันที

"เอออๆ เท้าไหวเดียวกูจ่ายคินให้"

"ไม่เป็นไรมึง"

"เออ ชอบใจ ไว้กุเลี้ยงข้าว"

ผมยกคิวเล็กน้อยก่อนจะหันหลังเดินกลับไปยังที่นั่งซึ่งอยู่ด้านหน้าของรถบัส ในจังหวะที่ผมกำลังจะถึงที่นั่งของตัวเองที่ก็เดินสวนกับบิวพอดี รู้สึกบิวมันจะอยู่กลุ่มเดียวกับที่มาตั้งแต่แรกแล้วนะถ้าผมจำไม่ผิด

"ก็ กินชالاเปามั้ย เราซื้อมาเผื่อ"

"เรามีโค้กกับโคลลอนแล้วอะ บิวกินเหอะขอบคุณนะ"

ผมนั่งลงในขณะที่เสียงสองคนพูดคุยกันดังมาจากข้างหลัง

แบบนี้ผมคิดเข้าข้างตัวเองได้ไหมวะ

"คือ..เรากินแบ่งมากไม่ได้อะบิว ท้องอืด"

อืม กูผิดเองแหละที่คิดไปเองงงงง

ฉบับที่ 11

"และแล้วววว พวกเราก็มาถึงฐานกิจกรรม ฐานที่สองของเรากันนะค่าา พวกพี่ทุกคนขอต้อนรับน้อง ๆ เข้าสู่สวนน้ำแห่งแรกและแห่งเดียวที่ใหญ่ที่สุดในภูมิภาคหัวหินกันค่าา"

"น้อง ๆ ทุกคนมาเข้าแถวตามเลขหลักที่สองบนริสแบนด์ก่อนนะค่าา แล้วเดี๋ยวเราจะไปเปลี่ยนชุดกันค่า"

ผมยังสละสลิมสละนิตหน่อยจากการกลับมาตลอดทางตั้งแต่จิตใจที่เห็นคนซื้อบิ๊มเข้าหาไอ้ก้อย่างเปิดเผย ผมทาสองสามครั้งก่อนจะเดินสะพายกระเป๋าผ้าใบเก่งไปยังจุดที่พี่ ๆ ยืนชูป้ายเลข 6 ยักษ์ไว้สุดแขน

"ม่อน มึงได้เบอร์อะไรวะ"

"6 วะ มึงอะ"

"กูกับไอ้บลูได้เบอร์ 7"

ไอ้ปองในชุดเสื้อยืดสีฟ้ากางเกงขาสั้นธรรมดายืนอยู่โดยมีไอ้บลูในชุดฮาวายสีน้ำเงินกับแว่นเรย์แบนด์ทรงเอวีเอเตอร์ยืนซ้อนอยู่ข้างหลัง

Cloudberry

ผมยืนในแถวข้าง ๆ ไข້ปองกับไขับลูที่มองยังงักก็เหมือนว่ามี
บางอย่างที่แปลกไป

เหมือนผมสัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่าง..

"เจ็ยยย"

ผมอุทานทันทีที่มีคนแม่งเอาเข้ามากระทุ้งเข้าผมจากด้านหลังจน
ตัวผมทรุดฮวบ

ใครมันกล้าเล่นแบบนี้ตอนไ้ม่อนกำลังง่วง ๆ เต็ยวพอจะตบ
กะโหลกให้แบะเลยคอยดู!!

ผมหันขวับไปทันทีพร้อมกับตาสายอาฆาตที่เปลี่ยนเป็นใส่ฟิลเตอร์
ยูนิคอร์นกับสายรุ้งเมื่อภาพตรงหน้าคือไอ้กักำลังยี้มแก้้มปองจนตาหยีอยู่

คนน่ารัก ทำอะไรก็ไม่ผิด ม่อนยอมแล้วคร้าบ

"หน้าวงขนาดนี้ มึงไปนอนมัยม่อน"

"มึงเบอร์6?"

"เออสิ ไม้งั้นกูจะมายืนทำหล่ออะไรตรงนี้ล่ะ"

ไอ้ก็พูดจบก็ขยิบตาหนึ่งที ขอถามตัวเองอีกที ว่ากูชอบถูกคนแน่แล้วใช่มั้ย!

คนอะไร ไม่ตรงปกเลย กวนตีนเป็นที่หนึ่งแหละมันนะ แต่เรื่องน่ารักนี่ไม่เถียงจริง ๆ

ข้อบังคับของการทำกิจกรรมที่สวนน้ำวันนี้มีแค่ 'ทุกคน'ไม่ว่าจะชายหรือหญิง ต้องใส่ชุดว่ายน้ำขาสั้นหรือยาวก็ได้ แต่ต้องมีแขน เพื่อป้องกันไม่ให้ไปเกินไป และเพื่อความหมดทะเลเมื่องเวลาทำกิจกรรม

ไอ้ก็ออกมาจากห้องน้ำในชุดว่ายน้ำขาสั้นแขนยาวแนบตัวสีเทา

โฮฮฮฮ คุณน่ารักนุ่มนึ่มหนุ่บหนั่บเหมือนวาทะเบลอๆมาก ๆ อวยากบิ่บ!

"ไอ้ไหน่องม่อน ก็ไม่เบานะเราอะ"

พี่สันกลุ่มผมแซวขึ้น วันนี้ผมใส่ชุดว่ายน้ำแขนสั้นสีน้ำเงินเข้มกับกางเกงว่ายน้ำขาสั้นประมาณเข้าลายต้นมะพร้าว

ด้วยความที่ผมเป็นคนชอบเล่นกีฬาตั้งแต่เด็ก ไหล่ผมเลยกว้างและกล้ามเนื้อก็พอจะมีให้เห็นอยู่บ้าง เวลาว่ายน้ำที่ไร ก็มักจะมีคนมองทุกที่จนผมชินแล้วแหละ

"อยากมีบ้างจัง"

Cloudberry

"มีไร"

"นี่"

ไอ้ก็จืดจางมาที่กล้ามเนื้อของผม ก่อนจะเอานิ้วเล็ก ๆ ของมัน
ขึ้นมาจิ้ม ๆ ปกติผมชอบใส่เสื้อนักศึกษาแขนยาวมากกว่า คนอื่นเลยไม่
ค่อยได้เห็นกล้ามเนื้อผมเท่าไร

"อยากมีกู?" ผมกวาดตมมันกลับไป

"กล้ามเนื้อสิวะ"

ผมพยักหน้าเป็นการรับรู้ ก่อนที่ไอ้ก้นนั้นจะ..

"กูก็มีมึงอยู่แล้วปะม่อน"

บุงงงง คือเสียงของอาการจินจอนสมองระเบิด!!!

ถามจริง เวลาพูดอะไรมึงเคยคิดบ้างป่าววะก็ มึงไม่คิด แต่กูกิด
ไว้ยยยยยยย!!

นั่นยังจะยืนยิมอยู่อีก เดียวปัดฟัดให้แก้มยุบเลย!!!

"กิจกรรมฐานย่อยนี้คือข้าทาน้ำ เพื่อชิงกุญแจไปยังฐานย่อยต่อไปนะคะน้อง ๆ"

ตอนนี้ผมมองว่าพวกพี่จะคิดซื่อยาก ๆ ทำไม่กันครับ! วิธีเล่นก็แค่ให้น้องพยายามวิ่งไล่จับพวกพี่ที่ถือกุญแจรอในน้ำ โดยที่น้องต้องจับคู่กันแล้ว โดยให้เพื่อนอีกคนชี้หลังเป็นคนแย่งกุญแจก็แค่นี้

"น้องก็ มาคู่กับน้องไอ้ตก็ได้จ้ะ น้องไอ้ตตัวใหญ่อยู่ น่าจะสบาย ๆ"

ผมมองตามหลังไอ้ก๊ที่เดินตุ๊ก ๆ ไปทางคนที่ซื้อไอ้ต จังหวะที่มันหันกลับมามองผมด้วยสาเหตุอะไรบางอย่าง ผมองผมก็สั่งการโดยอัตโนมัติ

"พี่ครับ ผมตัวพอ ๆ กับไอ้ต ให้ก๊มันชี้หลังผมได้ครับ"

"เออจริงด้วย จ้ะน้องไอ้ตคู่กับน้องข้าวปั้นละกันนะเออ"

ไอ้ก๊เดินตุ๊กตุ๊กกลับมาขึ้นข้าง ๆ ผม ส่วนสูงเราห่างกันพอสมควร ทำให้ผมเห็นแก้มแดง ๆ ผ่านไรผมของมัน วันนี้คงร้อนแหละ ผมนี้ก็เหงื่อไหลเต็มหน้าไปหมดแล้วเหมือนกัน

"ห่างๆไม่ได้เลยนะไอ้ม่อน"

"อืม..ก็นิดนึง"

จริง ๆ ไม่อยากห่างแม้แต่วันที่เดียวเลยต่างหาก!

และแล้วก็ถึงช่วงเวลา que ทุกคนต่างรอกอยก็มาถึง ได้เข้าที่พัคแล้ว
ไว้ยยยย!

แม้ว่าจะเหนื่อยล้าจากกิจกรรมที่สวนน้ำขนาดใหญ่ทุกคนก็ต่างรีบ
กรุกันลงจากรถทันทีด้วยความอยากรู้อยากเห็นทันทีที่รถจอด ก็พวกเรานี้ที่
เล่นอวยเรื่องที่พัคมาตลอดทาง จะไม่ให้พวกผมตื่นเต้นได้ยังไง

ภาพตรงหน้าคือตึกที่พักสองชั้นหลายตึกพร้อมลานปิ้งบาร์บีคิวริม
หาดส่วนตัว รีสอร์ทนี้ตกแต่งอย่าง Loft ะด้วย ก่อนถึงหาดส่วนตัวก็มีสระ
ว่ายน้ำขนาดใหญ่มากกกกสำหรับพูลปาร์ตี้และลานกิจกรรมอีกมากมาย
อยู่ด้านข้าง

เกินคุ้มละ..200บาทที่จ่ายไป

"น้อง ๆ ปีหนึ่งทุกคน ไปรับกุญแจห้องจากพี่กลุ่มตัวเองได้เลยะ
นะค้าา ตอนนี้ให้น้อง ๆ พักผ่อนตามอัธยาศัย ใครอยากนอน อยาก
อาบน้ำ เดินเล่น หรือจะซื้อขนม ก็แค่เดินออกจากรีสอร์ทแล้วเลี้ยวซ้าย
เดินไปสิบก้าวก็ถึงร้านสะดวกซื้อที่เปิดตลอด 24 ชั่วโมงเลยค้าา เดียวเรา
มาเจอกันที่ลานหน้าหาดเวลาหกโมงตรงนะค้าา"

สิ้นเสียงประกาศทุกคนก็ต่างแยกย้ายกันไปเก็บของในห้องตัวเอง
ผมอาบน้ำเสร็จกึ่งนั่ง ๆ นอน ๆ คุยเล่นกับเพื่อนในกลุ่มอยู่ในห้องเพราะ
อากาศข้างนอกยังร้อนอยู่ จนเพื่อนคนหนึ่งมันอยากเดินไปซื้อกาแฟนั้น

แหละ พวกเราสี่คนถึงได้เดินมาอยู่ในร้านสะดวกซื้อ..ที่ตอนนี้เต็มไปด้วยเด็กปีหนึ่ง

จะว่าไปผมก็ไม่หิว เอ่อ..ความจริงคือเตรียมท้องรอตะลุมบอนบุฟเฟต์ทะเลเผาเย็นนี้ต่างหาก

มองภาพภายในร้านตรงหน้าแล้วก็ได้แต่สงสัย..

ไม่ว่าในใจอีก ผมจะมีที่ให้ยืนบ้างมั๊ย แต่ที่แน่ ๆ ในร้านสะดวกซื้อสาขานี้ กูไม่มีที่จะยืนแล้วจ้ะ!!!

ผมเลยต้องจำใจกระเถิบตัวเองมายืนรอเพื่อนตรงแผงถุงยางอนามัยใกล้ประตูทางเข้าแทน

ตัวอาจอยู่ใกล้ถุงยางอนามัย แต่หัวใจและสายตากลับโฟกัสไปที่ป้ายโปรโมชันโคลลอนราคาพิเศษ 10 บาทอย่างใจจดใจจ่อ

ไอ้ก็ชอบโคลลอนรสช็อคโกแลตกับป๊อกกี้รสช็อคโกแลต เป็นสิ่งที่ผมจำได้แม่น

ผมพยายามแทรกตัวเองผ่านฝูงชนที่กำลังเลือกซื้อขนมราวกับไม่ได้กินข้าวกินปลากันมาสามวันเต็ม ก่อนจะพุ่งตัวไปยังชั้นวางขนมที่ตอนนี้มีโคลลอนรสช็อคโกแลตเหลือเพียงแค่กล่องเดียว

มือผมคว้าไปหยิบกล่องนั้นในทันที แต่ช่างเหมาะเจาะพอดีกับที่
มือของใครบางคนคว่ำมันไว้เหมือนกัน

จะเป็นจิ้งหะหนังโรแมนติกเหี้ย ๆ ถ้าไม่คิดว่าไอ้เจ้าของมือข้าง
นั้น คือศัตรูหัวใจอันดับหนึ่งของผม..คนชื้อบิว

"อ้าว หยิบพร้อมกันเลย" ไอ้คนหล่อชื้อบิวมองหน้าผม แต่มือมัน
ยังไม่ยอมปล่อยกล่องโคลลอน

ผมยืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเป็นฝ่ายยอมปล่อยมือก่อน

"มึงเอาไปเหอะ ูกินอย่างอื่นได้" ไอ้คนชื้อบิวขอบคุณผมก่อนจะ
เดินไปต่อแถวจ่ายเงิน

มึงเอาโคลลอนไปได้..ก๊วยอม

แต่ถ้ามึงคิดจะเอาไอ้ก๊วไปจากกู ไอม่อนคนนี้ไม่ยอมแน่นอน!

และเชื่อกันยัย หลังจากนั้นผมก็ดันเห็นไอ้บิวมันเอาโคลลอนไปให้ไอ้ก๊ว
ในจิ้งหะที่ผมกำลังเดินไปหาไอ้ก๊วที่หน้าหาดพอดีเลย

ขาสองข้างผมหยุดชะงักในทันที เห็นหน้ายิ้มแป้นของไอ้ก๊วแล้วใน
ใจก็แอบคิดว่าผมไม่ควรไปขัดจิ้งหะสินะ

ผมถอนหายใจในขณะที่จ้องงานใส่กึ่งในมือตัวเอง แม่งอยู่ดี ๆ ก็ไม่
อยากกินบุฟเฟ่ต์เลเฝ้าขึ้นมาเฉยเลยว่ะ

"ม่อน สู้หน่อยดิ!!"

ผมสะดุ้งทันทีที่มีใครบางคนโผล่ออกมาข้าง ๆ บางทีผมก็สงสัย
นะว่าทำไมมะนาวมาถูกจังหวะตลอด

"เราต้องสู้อะไรหรอ"

"ก็...วันนี้บิวเข้าหากิตตลอดเลยนะม่อน"

"อาจจะสนิทกันเฉย ๆ ป่าวว" ผมก็พูดไปงั้น ก็พยายามคิดในแง่ดี
พลาจเซี่ยกึ่งตัวเบ้มที่อยู่ในงานไปมา

"ม่อน อย่าเพิ่งมาใส่ฟิลเตอร์โลกสวยตอนนี้ได้ปะ แบบนั้นอะเรียก
จิบแล้วววว"

"แต่ก็ไม่ได้ชอบเรานะ"

"อย่าเพิ่งไปคิดว่าชอบหรือไม่ชอบ ม่อนลองรียัง"

ผมมองหน้ามะนาวแต่ไม่ได้ตอบอะไร

"ถ้าลอง โอกาสก็ตั้ง 50-50 แต่ถ้าม่อนไม่ลอง โอกาสเป็นศูนย์นะ"

เริ่มสงสัยแล้วว่านี่คือค่ายปลุกใจ หรือค่ายรับน้องกันแน่!!

มะนาวพูดจบก็ขอตัวไปนั่งรวมกลุ่มกับแก๊งเพื่อนผู้หญิงตรงหาด
ทันที ปล่อยให้ผมยืนเชี่ยกึ่งในจานต่อไปแบบง ะ ผมเห็นไอ้ปองกับไอ้บู่
เดินมาด้วยกันพอดีเลยชวนกันไปหาที่นั่งเล่นเกมปลูกผักกับพวกมันซะเลย

แต่ไม่รู้ทำไม ทุกครั้งที่ผมละลายสาตายจากจอมือถือ ไอ้ลูกตาเจ้า
กรรมก็ดันไปโฟกัสที่ไอ้ก๊ ที่มักจะมีวิววนเวียนอยู่รอบ ะ ตลอดเวลา

เอาจริง ะ ไอ้ประโยคปลุกใจของมะนาวแม่งไม่ช่วยไรเลย

ตอนนี้ใจผมห่อเหี่ยวกว่าหางกุ้งไหม้ในจานตัวเองอีก

ใจนี้งก็อยากเข้าหามัน แต่อีกใจ..ผมไม่มั่นใจเลยจริง ะ

"และแล้ว...ก็มาถึงกิจกรรมสุดท้ายของเราแล้วนะค่าน้อง ะ ทุก
คนนน นั่นคือกิจกรรม..."

เสียงที่ รุ่งพีประกาศจากเวทีแทบจะไม่เข้าหูผมเลย แต่พอจับ
ใจความได้ว่ากิจกรรมนี้ใครอยากร่วมหรือไม่อยากร่วมก็ได้ ไอ้ปองกับไอ้บู่
ดูท่าทางสนใจเลยพากันเดินไปยังหน้าเวที ส่วนผมนะเหรอ นั่งเหงา ะ ไถโอ
จีดูคลิบหมาแมวตลก ะ ไปพลาง ะ เพื่อเบนความสนใจตัวเองจากมันและ
ไอ้บิว

"ม่อน มึงไม่สบายปะเนี่ย"

ผมค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นมาก็พบว่าเป็นไอ้ก็ แต่แค่รอบนี้ไม่มีบิวอยู่
ด้วย พุดจบบั่นก็เอามือมาแตะ ๆ หน้าผากผม จนผมอึ้งทำอะไรไม่ถูก

"ตัวไม่ร้อน แต่ทำไมหน้าแดง ๆ แดดเลยหรอ" โอ้โฮ ถ้ามะ
เหมือนกูเป็นกระเบื้องมูมหลังคาบ้าน

"ไม่ได้เป็นไรเว้ย กูแค่ง่วง" อ๊ะ แก่ล้งหาวสองสามทีเพื่อความเนียน

"มึงแก่ล้งหาว ไอ้ห่า"

"หาวจริง นี่ไง น้ำตาภูไหล เห็นมะ" แผนดูเหมือนจะแตก ผมเลย
ต้องบิบน้ำตาต่อทันที

ไอ้ก็ส่ายหน้าเบา ๆ ก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งข้าง ๆ เรานั่งข้างกันเฉย ๆ
โดยไม่มีใครพูดอะไร ผมมองตามสายตามันทอดมองไปยังพื้นน้ำสีดำ

"มึงสนิทกับบิวนานยังวะ"

"ก็นานนะ"

"...."

"ตั้งแต่เกิด"

อยู่ ๆ โอกาสไฉ້ม่อนกลายเป็นติดลบเฉย..

ผมพยักหน้าหงึกหงักทั้งที่ใจมันปวดไปหมด

"แม่กุตลอดกุ พร้อม ๆ กับที่ลูกพี่ลูกน้องแม่ตลอดมัน"

เดี๋ยวนะ...

"...คือมึงเป็นญาติกัน?"

"เออ คิดว่ามันมาจิบกูรีโง่สัส วันนี้เพื่อนสนิทมันไม่มาสักคน เข้ากับคนอื่นก็ยากชิบหาย"

"เออติ แม่่งเข้าหามึงตลอดเวลา"

"ตอนเย็นมึงเลยหายไปเลย?"

"กูกลัวว่าถ้ากูไปทำตัวติดกับมึงมาก ๆ เดียวมึงชวดใจ"

"เป็นคนดินะมึงเนี่ย"

ไหญ่
ไถ่ก็ไม่พูดปล่าว ตบหัวผมดังปั๊บ ไถ่ตัวนารักนี้สนิทกันแล้วเอา

หึ่ง ๆ ที่เสียงกิจกรรมรอบข้างดังกระหึ่มเหมือนอยู่ในใจกลางคอนเสิร์ตในสนามราชมังคลา ทั้งเสียงเพลงจากการแสดงจากรุ่นพี่ เสียงกรี๊ดที่โหมกระหน่ำเป็นระลอกคลื่นไม่จบไม่สิ้น แต่ทำไมใจผมถึงสงบนิ่งกว่าที่เคยก็ไม่รู้

เรานั่งเล่นมือถือข้าง ๆ กันอยู่อย่างนั้นจนเสร็จกิจกรรม หลายคนต่างพากันกลับห้อง แต่ก็ยังมีอีกส่วนหนึ่งที่ยังนั่งเล่นกันต่อบริเวณหาด

"ไอ้กี ถ้ามีคนมาจีบมึง มึงจะลองเปิดใจมั้ยะ"

"คนแบบไหน"

"ก็แบบ.. สมมุติว่าเป็นคนที่ไม่ใช่สเป็คมึงเลย"

"ก็คิดดูก่อน ถ้านิสัยดีก็อาจจะ"

"นิสัยดีคืออะไร"

"ก็แบบมึง"

ตายครับบบบ ตายไปเลยยยย

แม่งบ๊วกูมาขนาดนี้ละ มึงจะป๊อดไม่ได้ละไอ้ม่อนนนนน กู
สารภาพแม่งเลยไอ้เหี้ยเอี้ยยยย

"มึง คือกว่ากู...."

"ไอ้ม่อนหยุด!!!!"

ไอ้กี้ยกมือขึ้นมาห้ามเหมือนไม่ให้ผมพูดต่อ

หัวใจของผมกระตุกดูบ หรือมันรู้แล้ววะ

ในขณะที่ผมทำท่าจะพูดต่อ ไอ้กี้ยกมือขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว

"ทะเลแม่งเดือดละ กูต้องไปซี้เดี๋ยวนี้!!!!"

ก่อนที่จะผมจะได้พูดอะไร ไอ้กี้ยกมือวิ่งก๊วกกระโดดกุ่มตุตไปนุ่นละ

ไอ้บ้าเอ๊ย ไอ้เจ้าตัวนาร์กนี่!!!

